

WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

ROK III 23 XII 1952

Nr. 27(62)

1952

Wiadomości Handlu Zagranicznego

Tylko do użytku służbowego

SPIS RZECZY

/ ważniejsze informacje/

	str.
Ogólne tendencje rynków zbożowych	1
Międzynarodowe obroty ryżem w 1951 r.	5
Norwegia stara się o wznowienie eksportu bekonu do Anglii	7
Perspektywy światowego pogłowia bydła i trzody chlewnej w roku 1952	7
Produkcja i obroty wieprzowiną w kapitalistycznych krajach Europy	9
Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych	14
Cukier	15
Wiadomości z kapitalistycznego rynku olejów i tłuszczów	16
Wzrost wydobywania węgla w Europie Zachodniej	21
Ograniczenie chłonności europejskich rynków zbytu węgla	22
Meldunki z kapitalistycznego rynku chemikali	35
Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczukowego	39
Z międzynarodowego rynku miazgi drzewnej	42
Bawełna	45
Wełna	51
Produkcja stali w krajach Europy kapitalistycznej	55
Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali	55
Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych	59
Przemysł traktorowy we Francji	63
Eksport obrabiarek do metali z Anglii	65

REDAKCJA I ADMINISTRACJA

Polska Izba Handlu Zagranicznego, Warszawa, ul. Hoża 35

telefon 8 - 98 - 90

" BAROMETR TENDENCJI NA TOWAROWYCH RYNKACH KAPITALISTYCZNYCH "

P.I.H.Z.

Okres: 1.VII.1952 - 15.VII.1952

Artykuł	znaczące wzrost rynku	znaczące nieopie rynku	rynek nierogu- lany	bez zmian	osłab. rynku	znaczące osłab. rynku	Uwagi
Pszenica		X					silniejsze tendencje na pszenice kanadyjska pod koniec okresu osłabienie rynku
Kukurydza			X				
Cukier				X			
Oleje roślin.			X				Spadek cen oleju kokosow. z orzesz- kow ziemnych. Znaczny spadek ceny kopry. Wzrost cen oleju rycynowego i lnianego.
Kawa		X					
Bawółna					X		
Wełna		X					Rynek aleksandryjski nierogulany. W Indiach wzrost cen.
Juta					X		
Kauczuk					X		
Skóry surow.				X			
Cyna				X			
Miedź		X					
Cynk					X		
Stal belg.		X					
Węgiel europ					X		
Frachty					X		

Uwaga: opracowano na podstawie notowań światowych
i branżowych informacji z prasy handlowej.

Sytuacja na rynkach w skrócie

RYNEK ZBOŻOWY: W okresie od 24 czerwca do 1 lipca zboża miały w dalszym ciągu słabą tendencję. Notowania pszenicy w Chicago /z dostawą w lipcu/ spadły z 231 ¢ za buszel do 227 7/8 ¢, zaś notowania pszenicy Nr 1 północna w Winnipeg z 212 5/9 ¢ do 206 1/4 ¢. Cena jęczmienia w Winnipeg /z dostawą w lipcu/ spadła z 120 7/8 ¢ za buszel do 119 1/4 ¢. W następnym okresie /1 - 8 lipca/ ceny pszenicy miały mocniejszą tendencję i wyżkowały w Chicago do 228 3/4 ¢ za buszel, zaś w Winnipeg do 208 ¢. Jęczmień w Winnipeg spadał nadal i notowany był 8 lipca 118 1/4 ¢ za buszel. Ceny kukurydzy podlegały w omawianych okresach wahaniom, spowodowanym rzuceniem na rynek amerykański zapasów rządowych tego ziarna: 8 lipca kukurydza notowana była w Chicago 179 5/8 ¢ za buszel. W Europie Zachodniej - jak o tym donosi angielskie pismo "Corn Trade News" - oczekiwany jest duży zbiór pszenicy, największy w latach powojennych.

RYNEK MIESNY: Norwegia stara się o wznowienie eksportu bekonu do Anglii. Irlandia rozwija eksport wołowiny. W I kwartale b.r. jej eksport bydła i cieląt był o 39 %, wołowiny i cielęciny o 43%, a wołowiny w puszkach o 55% większy niż w I kwartale 1951 r. Według szacunków kapitalistycznych światowe pogłowie bydła będzie w 1952 r. większe niż przed rokiem. 1 stycznia 1952 r. światowe pogłowie trzody chlewnej wynosiło 305 milionów sztuk, czyli o 3% więcej niż przed rokiem. Ilość owiec w początkach bieżącego roku osiągnęła stan 808 milionów.

RYNEK CUKRU: Pierwsza dekada lipca nie przynosi poważniejszych zmian na kapitalistycznym rynku cukru. W dniu 8 lipca kontrakt Nr 4 notowany był w dostawach natychmiast na poziomie 4,20 ¢ za lb wobec 4,15 ¢ na 1 lipca. Board of Trade dementuje wiadomość o rzekomej umowie kubańsko-brytyjskiej na dostawę 500 tys. ton cukru surowego. Rejestruje się ogólny spadek aktywności, przy największych możliwościach obrotów jedynie na bazie kompensaty. W najbliższym sezonie nadwyżki eksportowe cukru surowego Brazylii mogą według prowizorycznych szacunków osiągnąć 90 tys. ton.

RYNEK WĘGLA: Dalsze osłabienie rynku w Europie Zachodniej. Belgia wstrzymuje całkowicie import węgla amerykańskiego. Rewizja programu wydobywania w Wielkiej Brytanii na 1953 powiększa przypuszczalną produkcję węgla w tym kraju na 240 mln. ton, czyli jedynie o 4 mln. ton mniej niż w 1937 r. Specjalny komitet ministrów dla spraw węgla przy O.E.E.C. przewiduje wydobycie węgla w krajach marszałkowskich na 499,0 mln. ton w 1953 r., czyli o 36 mln. ton więcej niż w 1951 r. Największy popyt na rynku za-

chodnio-europejskim rejestruje się ostatnio na węgiel koksujący z Niemiec zachodnich. Francja importowała w maju jedynie 101 tys. ton węgla amerykańskiego wobec 444 tys. ton w kwietniu. Kraje skandynawskie zaprzestały ponoć całkowicie importować węgiel amerykański. Od 1.VI. do 31.III. 1953 r. Włochy otrzymają z Belgii 1 mln. ton węgla. Po podpisaniu kontraktów węglowych polsko-skandynawskich, eksporterzy brytyjscy podnieśli nieznacznie swój cennik eksportowy.

RYNEK BAWELNY: Przewidywany znaczny wzrost uprawy bawełny w Z.S.R.R. dzięki oddaniu plantatorom bawełny przez agronomów radzieckich znacznych połaci ziemi o podłożu solnym, obecnie - po specjalnym przepłókanu - nadających się doskonale pod uprawę bawełny. Pierwsza dekada lipca przynosi osłabienie tendencji na rynku amerykańskim, notowania Middling 15/16 zniżkowały w tym czasie w dostawach natychmiastowych z 40,95 ¢ za lb na 40,60 ¢ za lb /dnia 8.VII./. W Sao Paulo tendencje również słabsze w tym czasie. Ceny obniżyły się o 7 cruzeiros za 15 kg. W Aleksandrii rynek ożywiony, o zmniejszającym się ożywieniu w końcu dekady. Notowania terminowe nieznacznie wyższkowały. Podniosły się również ceny bawełny indyjskiej w Bombaju. Przewidywany zbiór bawełny w U.S.A. nie powinien przekroczyć 16 mln. bel. Eksport bawełny egipskiej w pierwszych dziesięciu miesiącach bieżącego sezonu wyniósł zaledwie 461,8 tys. bel wobec 816,3 tys. bel o rok wcześniej.

RYNEK WEŁNY: Na ostatniej serii aukcji wełnianych bieżącego sezonu w Londynie, otwartej 15 lipca, notowano znaczny popyt i silną walkę konkurencyjną przy stosunkowo dużym wzroście cen dla wszystkich gatunków wełny. Wzrost cen czesanego merino wyniósł w pierwszym dniu aukcji 10 - 15% w stosunku do poziomu z poprzednich aukcji londyńskich w końcu maja b.r. Crossbreedy podniosły się w cenie odpowiednio o 15 - 20%. Szczególnie silny popyt miał miejsce ze strony nabywców krajowych na wełny nowozelandzkie. Wełny australijskie nabywane były przez brokerów głównie na rachunek Niemiec zachodnich, Francji, Belgii i Włoch. Ogółem sprzedano 6.928 bel, z czego 2.177 bel przypadało na wełnę australijską. Produkcja wełny czesankowej w I kwartale bieżącego roku w krajach kapitalistycznych wykazywała po raz pierwszy od roku wzrost. Była ona o 5% wyższa niż w tym samym okresie 1951 r.

RYNEK KAUCZUKU: Trwająca przez cały czerwiec wyżka cen kauczuku naturalnego została zahamowana na maksymalnym poziomie 28 3/4 ¢ za lb RSS Nr 1 /natychmiast/. W ciągu pierwszej dekady lipca na londyńskim rynku kauczuku naturalnego panowała tendencja zniżkowa. Za RSS Nr 1 /natychmiast/ płacono w dniu 8.VII.b.r. 26 3/4 ¢ za lb. Amerykańska specjalna komisja dla spraw surowcowych przewiduje w ciągu najbliższych 25 lat drukrotny wzrost produkcji i zapotrzebowania świata kapitalistycznego na kauczuk syntetyczny i 25%-towy wzrost odnośnie kauczuku

naturalnego. Łączne zapotrzebowanie świata kapitalistycznego na kauczuk naturalny i syntetyczny szacowane jest pod koniec omawianego okresu na 5 mln. ton. Amerykańskie władze okupacyjne Japonii zakupują kauczuk naturalny za pośrednictwem kupców japońskich.

RYNEK ŻELAZA I STALI: Według ostatnich obliczeń Europejskiej Komisji Gospodarczej /ECE/ produkcja stali surowej w europejskich krajach kapitalistycznych wyniosła w skali rocznej w I kwartale bieżącego roku 63,4 mln. ton wobec rocznej produkcji 1951 - 58,1 mln. ton. Strajk hutników w Stanach Zjednoczonych spowodował straty produkcji stali w wysokości 11 - 12 mln. ton, przyczyniając się do zahamowania produkcji w wielu dziedzinach przemysłu. Strajk w U.S.A. spowodował ogólne wzmocnienie rynku kapitalistycznego zaznaczający się najsilniej w Japonii. Wielka Brytania straciła właściwie nadzieje na otrzymanie 750 tys. ton stali amerykańskiej. Niemcy zachodnie zniosły embargo na eksport stali na Węgry. Francja dostarczy N.R.D. 80 tys. ton szyn kolejowych.

RYNEK METALI NIEŻELAZNYCH: W dniu 1 lipca cena aluminium w Anglii została podniesiona o £ 3 na tonie do poziomu £ 157 za tonę. W przeciwieństwie do powyższego rząd francuski obniżył cenę tego metalu o 11 fr. fr. za kg. do poziomu 180 fr. fr. Ceny eksportowe aluminium w Japonii wykazują dalsze tendencje zniżkowe. Spadek światowej produkcji cyny w kwietniu bieżącego roku o 1 800 ton. Notowania tego metalu w Londynie nie uległy zmianie, wynosząc około £ 967 - £ 971 za tonę natychmiast. W U.S.A. przewidywane jest zniesienie kontroli importu cyny, który przyjęty byłby ponownie przez firmy prywatne. Kapitalistyczny rynek cynku wykazuje dalsze i powszechne osłabienie tendencji. W dniu 5 lipca cena miedzi w Anglii ponownie została podniesiona o £ 6 na tonie do poziomu £ 287 za tonę. W pięć dni później rząd brytyjski obniżył cenę ołowiu o £ 6 na tonie do £ 131 za long tonę soft foreign.

Zboża i okopne

Ogólne tendencje rynków zbożowych

W tygodniu 23 - 28 czerwca utrzymywała się nadal tendencja zniżkowa na rynkach zbożowych, spowodowana - jak o tym donosił poprzedni numer "WHZ" - perspektywą dużego zbioru pszenicy w Stanach Zjednoczonych.

Notowania pszenicy w Chicago osiągnęły najniższy poziom w tym sezonie i spadły o 1 ¢ na buszlu w porównaniu z notowaniami z poprzedniego tygodnia: wynosiły one 229 1/2 ¢ wobec 230 1/2 ¢ poprzednio. W Winnipeg zniżka była jeszcze silniejsza: Manitoba północna Nr 1 notowana była 214 1/4 ¢ wobec 218 1/4 ¢ za buszel w poprzednim tygodniu.

Brytyjskie Ministerstwo Aproprowizacji zakupiło łącznie około 72 000 ton pszenicy w Kanadzie, w tym większą część Manitoby Nr 4.

Niemcy zachodnie zakupiły dwa ładunki Hard Winter Nr 3 oraz dwa ładunki Manitoby Nr 4 w ramach Międzynarodowego Paktu Pszenicznego. Grecja zakupiła cztery ładunki pszenicy kanadyjskiej wyczerpując w ten sposób swoją kwotę w ramach Paktu w tym sezonie.

Obroty na rynku w Stanach Zjednoczonych ożywiły się pod koniec tygodnia, głównie dzięki zakupom Brazylii, które objęły około 75 000 ton Hard Winter z dostawą w sierpniu.

Pszenicą interesuje się również Holandia, która uzyskała przydział \$ 5 200 000 z M.S.A. na zakup zboża chlebowego. Przydział M.S.A. dla Niemiec zachodnich na zakup pszenicy został podwyższony do \$ 20 900 000.

Rynek w Antwerpii wykazywał również dość znaczne ożywienie: zakupiono łącznie 8 000 ton pszenicy Hard Winter Nr 1 i 2 oraz 2 000 ton Manitoby Nr 4.

Cena kukurydzy w Chicago wykazywała dość silny spadek z 183 1/8 ¢ za buszel do 176 7/8 ¢ co spowodowane było rzuceniem na rynek zapasów rządowych tego zboża w celu opróżnienia składow dla pszenicy ozimej z nowych zbiorów. Niższa cena nie skłoniła jednakowoż Wielkiej Brytanii do zakupu, gdyż interesuje się ona raczej jęczmieniem /z dostawą nie wcześniej niż grudzień-styczeń/, który jest tańszy od kukurydzy i może być płatny w szterlingach. Największe zainteresowanie kukurydzą wykazuje w dalszym ciągu Belgia: Ponadto Holandia zakupiła 7 000 ton Yellow Corn Nr 2 i spodziewane jest pojawienie się na rynku Norwegii, której M.S.A. przydzieliła na ten cel pewną ilość dolarów.

Ceny jęczmienia w Winnipeg nie wykazywały prawie żadnych zmian, a obroty na rynku światowym były stosunkowo duże.

- 2 -

Wielka Brytania zakontraktowała 12 000 ton w Iraku z dostawą w listopadzie-grudniu oraz 4 000 ton z dostawą w grudniu-styczniu. Holandia zakupiła ładunek jęczmienia północno-afrykańskiego z dostawą w listopadzie-grudniu. Kraje kontynentu europejskiego interesują się głównie jęczmieniem kanadyjskim: niewielkie ilości w tym okresie zakupiły Norwegia, Francja i Belgia.

Ceny owsa na rynku amerykańskim wykazywały z początkiem tygodnia spadek, jednakowoż pod koniec tygodnia tendencja wzmocniła się. Zainteresowanie owsem było słabe, gdyż jedynie Włochy zakupiły niewielkie ilości owsa australijskiego.

W ciągu tygodnia 30.VI. - 5.VII. notowano na rynkach zbożowych mocniejsze tendencje. Wielka Brytania zakupiła około 75 000 ton w Kanadzie, w tym przeważnie gatunki Manitoba Nr 3 i 4 oraz Canadian Toughs Nr 3. Holandia zakupiła w ramach Paktu Pszenicznego kilka ładunków pszenicy amerykańskiej i kanadyjskiej. Norwegia zakupiła pewną ilość pszenicy w Stanach Zjednoczonych a Dania - w Kanadzie. Malta zakupiła w ramach paktu 8 000 ton pszenicy australijskiej.

Amerykański rynek kukurydzy wykazywał w omawianym tygodniu mocniejszą tendencję. Największe zainteresowanie przejawiała Austria, która zamierzała nabyć 9 ładunków. Pewne ilości zakupiła Belgia, Na rynku w Antwerpii zawarta została transakcja na dostawę kukurydzy amerykańskiej z nowych zbiorów, wysyłka w październiku-listopadzie po cenie £ 29/14/3d za tonę c.i.f. Inna ciekawa transakcja dotyczyła 5 000 ton kukurydzy australijskiej z wysyłką w październiku-listopadzie do Holandii po £ 37 za tonę c.a.f. Cena ta jest wysoka w porównaniu z płaconą za kukurydżę amerykańską z nowych zbiorów, co tłumaczy się brakiem kukurydzy szterlingowej i koniecznością oszczędzania dolarów. Niewielka ilość kukurydzy z Burmy została zaoferowana Wielkiej Brytanii po £ 35 za tonę c.a.f.

Podczas gdy popyt europejski na jęczmień był dość ograniczony, Japonia zakupiła 9 ładunków w Stanach Zjednoczonych i 2 ładunki w Kanadzie. Jęczmieniem kanadyjskim interesowały się Niemcy zachodnie, a niewielką ilość zakupiła Norwegia. Nie zanotowano żadnych zakupów na rachunek Wielkiej Brytanii.

Popyt na owies australijski i kanadyjski oferowany na rynkach europejskich był słaby. Ceny w Ameryce Północnej miały mocną tendencję. Francja przeznaczyła na eksport do krajów E.P.U. 15 000 ton owsa.

/w/g Corn Trade News 24, 25.VI., 1, 2.VII.1952r.
Marches Coloniaux 28.VI.1952 r.
Public Ledger, 28.VI. i 5.VII./

Kwota eksportowa pszenicy w Stanach Zjednoczonych

Departament Rolnictwa Stanów Zjednoczonych podał do wiadomości, że począwszy od 25 czerwca może być dokonywana sprzedaż amerykańskiej pszenicy i maki w ramach kwot Międzynarodowego Paktu Pszenicznego na 1952/53 r. ustalonych na

253 000 000 buszli tj. mniej więcej w takiej samej wysokości jak w ubiegłym sezonie. Wysyłki w ramach zawartych transakcji będą mogły nastąpić w okresie od 1 sierpnia 1952 r. do 31 lipca 1953 r.

W komunikacie swym Departament Rolnictwa stwierdza, że nie posiada informacji w sprawie kwot dla poszczególnych krajów importujących, ale że "można przyjąć, iż tak długo jak nie zostaną ogłoszone odmienne postanowienia, kwoty te będą takie same jak w poprzednim sezonie".

Public Ledger, 28.VI.1952 r.

Argentyna pragnie zakupić pszenicę w drodze kompensacji

Z Nowego Jorku donoszą, że rząd argentyński nie jest, jak dotychczas, przygotowany do bezpośrednich zakupów pszenicy na rynkach światowych, jednakowoż zamierza nabyć duże ilości pszenicy w drodze kompensacji za kukurydzę ze zbiorów 1952 r., makuchy, siemię bawełniane i lniane oraz skóry surowe.

Public Ledger, 28.VI.1952 r.

Import pszenicy do Wielkiej Brytanii

Import pszenicy do Wielkiej Brytanii w okresie styczni-maj 1952 r. przedstawiał się następująco:

	1.V. 1952 r.	1 - V 1951 r.	1 - V 1950 r.
	w tysiącach ton		
Australia	77	233	21
Kanada	891	426	896
Stany Zjednoczone .	347	627	309
Argentyna	-	-	-
Z.S.R.R.	196	-	-
I n n e	18	26	55
Razem:	1 529	1 312	1 281

Public Ledger, 28.VI.1952 r.

Międzynarodowy Pakt Pszeniczny

Przewodniczący Międzynarodowej Rady Pszenicznej podał oficjalnie do wiadomości, po zakończeniu sesji Rady, która odbyła się w Londynie w początkach lipca, że 12 stycznia 1953r. podjęte zostaną w Waszyngtonie dyskusje w sprawie przedłużenia Międzynarodowego Paktu Pszenicznego.

Na ostatniej sesji Rada przedyskutowała sprawy związane z istniejącym porozumieniem i wybrała funkcjonariuszy na rok 1952/53. Uzgodniono, że w okresie przerwania komunikacji wodnej pomiędzy Fort William, Port Arthur i kanadyjskimi portami atlantyckimi, ceny w sezonie 1952/53 winno się określać z

uwzględnieniem różnicy kosztów transportu przez jeziora a transportu kolejowego z Fort William i Port Arthur do kanadyjskich portów zimowych. Co się tyczy transakcji pszenicą kanadyjską i amerykańską, transportowaną wyłącznie kolejami do portów atlantyckich zamiast ~~jeziorami i kolejami~~, to dodatkowo koszty, jakie w związku z takim transportem powstaną, poniosą kontraktujący według umowy między sobą.

Uzgodniono również, że w celu łatwiejszego dostosowania kwot importowych - w wypadku nieurodzaju w Australii - transakcje w ramach Paktu nie mogą przed 31 stycznia 1953 r. lub też przed innym dniem, wyznaczonym przez Komitet Wykonawczy, przekraczać 95% zagwarantowanej kwoty.

w/g Reutera, 4.VII.1952 r.

Szacunkowe zbiory zbóż w Europie Zachodniej

Pogoda w Europie sprzyjała na ogół dobrym urodzajom zbóż chlebowych i w niektórych krajach żniwa rozpoczynają się wcześniej niż zazwyczaj. Ukazały się już oficjalne szacunki zbiorów we Francji i Włoszech i w obydwóch wypadkach wykazują wzrost w porównaniu do poprzednich zbiorów w tych krajach. Według oficjalnych wypowiedzi, Niemcy zachodnie spodziewają się również bardzo dobrych zbiorów.

Pismo "Corn Trade News" wyraża opinię, że nawet po uwzględnieniu pewnego spadku powierzchni zasiewów w Szwecji, Danii, a może nawet Wielkiej Brytanii, tegoroczny zbiór pszenicy będzie największym w latach powojennych, o ile nie nie przeszkodzi w pomyślnym ukończeniu żniw.

Poniższe zestawienie podaje tymczasowe szacunki zbiorów pszenicy w roku bieżącym w porównaniu z 1951 r. i latami przedwojennymi.

	1952 r.	1951 r.	przeciętnie 1935-39 r.
	/w tysiącach ton/		
Austria	348	359	411
Belgia	523	496	440
Dania	272	278	390
Irlandia	327	253	213
Finlandia	261	243	192
Niemcy zachodnie	3 048	2 953	2 504
Grecja	980	931	823
Holandia	348	267	403
Włochy	7 548	6 895	7 596
Norwegia	54	47	63
Portugalia	610	594	438
Hiszpania	4 137	4 161	3 124
Szwecja	653	480	721
Szwajcaria	200	200	168
Wielka Brytania	2 504	2 354	1 698
Francja	7 729	7 076	7 873
Razem:	29 552	27 597	27 057

Należy jednakowoż pamiętać, że powyższe cyfry są oparte na bieżących perspektywach i mogą ulec zmianie. Jednakowoż, o ile cyfry dla poszczególnych państw mogą być inne na podstawie późniejszych szacunków, to - zdaniem pisma "Corn Trade News" - cyfra globalna nie zmieni się.

w/g Corn Trade News, 1.VII.1952 r.

Szacunek zbiorów w Urugwaju

Ministerstwo Rolnictwa opublikowało zrewidowane szacunki zbiorów w sezonie 1951/52, które przedstawiają się następująco w porównaniu z sezonem 1950/51 /w tonach/: pszenica 472 571 /434 729/, owies 39 762 /34 163/, jęczmień 18 129 /24 635/.

Public Ledger, 5.VII.1952 r.

Perspektywy zbiorów w Japonii

Perspektywy nowych zbiorów są pomyślne i według najnowszych szacunków ogólne wyniki będą tylko o 4% niższe od zeszłorocznych rekordowych. Produkcja pszenicy oceniana jest na 1 420 000 ton wobec około 1 475 000 ton w 1951 r., a zbiory jęczmienia na 1 820 000 ton wobec 2 141 000 ton w 1951 r.

Public Ledger, 5.VII.1952 r.

Australia

Prezes "Australian Primary Producers' Union" oświadczył, że spadek powierzchni zasiewów pszenicy w Nowej Południowej Walii, Victorii i Południowej Australii w tym sezonie spowodowany był głównie dużymi deszczami, które opóźniły siewy. Miało to również ujemny wpływ dla kiełkowania zbiorów. Stwierdził on również, że nie ma żadnych możliwości aby tegoroczne zbiory wykazały jakiś wzrost w stosunku do zeszłorocznych, które wynosiły 166 mln. buszli.

Public Ledger, 5.VII.1952 r.

Międzynarodowe obroty ryżem w 1951 r.

Według danych Ministerstwa Rolnictwa Stanów Zjednoczonych światowy eksport ryżu /łącznie z reeksportem/ wzrósł w 1951 r. o 19% w przybliżeniu w porównaniu z poprzednim rokiem, jednak przedstawiał zaledwie 55% ilości dostarczonych na rynek przeciętnie w latach 1936 - 40. Ogólny eksport w 1951 r. /łącznie z reeksportem/ osiągnął 5,0 mln. ton ryżu /w przeliczeniu na oczyszczony/ wobec 4,2 mln. ton w 1950 r. i przeciętnie 9,0 mln. ton rocznie w latach przedwojennych. Większe ilości ryżu wyeksportowały kraje produkujące półkuli zachodniej, gdzie

zbiór tego zboża powiększył się trzykrotnie. Eksport ryżu z krajów Afryki i Oceanii wzrósł więcej niż dwukrotnie w porównaniu z okresem przedwojennym.

Włochy, główny europejski eksporter ryżu, eksportują obecnie większe ilości tego zboża **niż przed wojną**. Reeksport ryżu z krajów europejskich pozostaje jednakowoż daleko w tyle w porównaniu do poziomu przedwojennego.

/BIKI, 26.VI.1952 r./

Zwierzęta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

Norwegia stara się o wznowienie eksportu bekonu do Anglii.

Ponieważ produkcja bekonu w niektórych okręgach Norwegii przekracza zapotrzebowanie, farmerzy norwescy mają nadzieję, że będzie można wznowić eksport bekonu do Wielkiej Brytanii. Kwestia ta ma być omawiana w czasie rokowań pomiędzy Anglią i Norwegią w drugiej połowie br. Chłodnie i przechowalnie są obecnie zapełnione bekonem i wieprzowiną do tego stopnia, że dostawy trzody chlewnej na rzeź zostały ograniczone.

/Wg. The Meat Trades Journal z 19.VI.52/

Eksport bydła i wołowiny z Irlandii w I kwartale 1952 r.

W pierwszym kwartale br. irlandzki eksport bydła żywego oraz mięsa wołowego rozwinął się bardzo znacznie. W porównaniu z odpowiednim okresem poprzedniego roku wywóz bydła i cieląt był o 39% większy, wołowiny i cielęciny o 43% a wołowiny w puszkach o 55%. Ogółem eksport bydła wynosił w bieżącym roku 133.659 sztuk czyli o 37.616 sztuk więcej niż w pierwszym kwartale poprzedniego roku. Wielka Brytania otrzymała z tej ilości 117.700 sztuk, czyli wszystkie eksportowane bydło jatkowe i 68% irlandzkiego eksportu bydła opasowego. Innymi odbiorcami tego gatunku bydła były Holandia, Francja i Szwajcaria. Eksport cielęciny i wołowiny był w I kwartale br. również znacznie większy niż w odpowiednim okresie 1951 r. Wynosił on w I kwartale 1951 - 1.800 ton tego mięsa a w 1952 - 7.800 ton. W bieżącym roku 39% tego eksportu skierowane zostało do Wielkiej Brytanii, 28% do Stanów Zjednoczonych a reszta do Hiszpanii i Niemiec zachodnich.

/ Wg. Intelligence Bulletin czerwiec 1952/

Perspektywy światowego pogłowia bydła i trzody chlewnej w roku 1952 x/

Według oceny amerykańskiego Office of Agricultural Relations światowe pogłowia bydła rogatego wynosiło w początkach br. 821 milionów sztuk, czyli o 13 milionów więcej niż w poprzednim roku. Stan bydła zwiększył się w Europie, Azji i Ameryce Północnej, natomiast w Ameryce Południowej, Australii i Nowej Zelandii stan jego się obniżył. Przypuszczalnie w roku 1952 stan światowego pogłowia bydła rogatego będzie się zwiększał. Należy się jednak liczyć z tym, że warunki paszowe mogą zahamować wzrost pogłowia w niektórych ważnych krajach produkujących. 1 stycznia 1952 roku stan trzody chlewnej na świecie był oceniany w rekordowej wysokości 305 milionów sztuk, czyli o 3% więcej niż w 1951 r. Prawie wszystkie większe kraje produkujące zwiększyły stan trzody chlewnej. Stosunkowo największy wzrost zaznaczył się w Europie i Ameryce Północnej. Według oceny cytowanego powyżej biura, w bieżącym roku nie należy

Meat Trades Journal nie podaje czy uwzględniono obszar Z.S.R.R. Należy sądzić jednak, że Z.S.R.R. nie został uwzględniony.

się spodziewać dalszego zwiększania się stanu nierogacizny w krajach kapitalistycznych ponieważ niedostateczna ilość paszy ograniczy zarówno produkcję europejską jak i Stanów Zjednoczonych. Ilość owiec na świecie szacowana jest w początkach br. na 808 milionów, czyli nieco powyżej rekordowo wysokiego stanu z roku 1942. Tendencja zwiększania się pogłowia owiec na świecie utrzymuje się od roku 1947. Przypuszczalnie jednak spadek cen wełny i susze w Australii i Afryce Południowej wpłyną na zahamowanie wzrostu pogłowia w roku 1952.

/Wg. The Meat Trades Journal 5 czerwiec 1952/

Sytuacja na rynku mięsnym we Francji

Sytuacja na francuskim rynku mięsnym w roku 1951 i początkach 1952 charakteryzowała się zwykłą tendencją cen mięsa i zwierząt żywych oraz ograniczeniem podaży mięsa z produkcji krajowej na rynku wewnętrznym. Brak mięsa na rynku spowodowany niższą produkcją, niż przewidywał program rządowy i gwałtowny wzrost cen, zmusiły rząd do intensywnego zwiększenia importu, subwencjonowania produkcji krajowej i wprowadzenia kontroli cen mięsa.

Stan inwentarza zwierząt żywych, wszystkich gatunków z wyjątkiem koni, jest obecnie wyższy niż przed rokiem, ponieważ zapasy pasz w sezonie 1951/52 były o 15% wyższe niż w poprzednim sezonie, o 23% wyższe niż przed wojną i w dalszym ciągu przewidywany jest ich wzrost. Ilość bydła rogatego wzrosła w roku 1951 o 360.000 sztuk osiągając cyfrę 16.160 tysięcy. Stan bydła mlecznego zwiększa się znacznie szybciej niż bydła rzeźnego, natomiast ilość bydła pociągowego obniża się. Znaczny wzrost ilości jałówek i cieląt - o 265.000 sztuk - spowodowany został w roku 1951 tendencją do zwiększania hodowli ze względu na wzrost cen artykułów mleczarskich i mięsa. Stan trzody chlewnej stale zwiększający się od kilku lat, osiągnął w roku 1951 wysokość przedwojenną 7.100.000 sztuk. Po przejściowym spadku ilości macior w roku 1950, spowodowanym niskimi cenami trzody chlewnej w poprzednim sezonie, ilość ich wzrosła w roku 1951 wobec poprawy cen rynkowych nierogacizny. Stan owiec bardzo zmniejszony w czasie wojny nie osiągnął jeszcze ilości przedwojennej. Wynosił on 7.560.000 sztuk w porównaniu z 9.875.000 sztuk w 1938. Tempo zwiększania się ilości zwierząt rzeźnych w roku 1952 uwarunkowane jest nie tylko podażą pasz, która prawdopodobnie będzie wyższa lecz i poziomem cen. Przy rosnącej tendencji cen mięsa można przypuszczać, że znaczna ilość gospodarstw będzie starała się zatrzymać bydło w hodowli oczekując dalszej zwyżki cen w ciągu roku. Z drugiej strony jednak szybki wzrost cen artykułów przemysłowych może ograniczyć wpływ tych czynników, przez wywoływanie tendencji do sprzedawania bydła celem zdobycia pieniędzy na zakup towarów produkcji fabrycznej.

Całkowita produkcja mięsa we Francji spadła w roku 1951 do 2.285.000 ton w porównaniu z 2.375.000 ton w 1950. Wynosiła ona zaledwie 91% produkcji przewidzianej na ten rok przez "plan" rządowy. W rozbiciu na gatunki produkcja ta przedstawiała się następująco: wołowina - 710.000 ton, cielęcina - 260.000 ton, baranina - 95.000 ton, wieprzowina -

730.000 ton, konina - 70.000 ton, drób, króliki i dziczyzna - 355.000 ton, odpadki - 65.000 ton. Produkcja wołowiny, koniny i drobiu była większa niż w poprzednim roku, cielęciny i baraniny taka sama jak przed rokiem a wieprzowiny o 8% mniejsza. Spadek produkcji wieprzowiny spowodowany był niskimi cenami mięsa wieprzowego w poprzednim sezonie, oraz wzrostem eksportu żywej trzody chlewnej.

Przypuszczalnie w br. produkcja wołowiny, cielęciny i wieprzowiny będzie nieco wyższa niż w roku poprzednim. Produkcja innych gatunków mięsa pozostanie na tym samym poziomie.

Ze względu na zbyt małą podaż mięsa na rynku wewnętrznym, Francja znacznie zmniejszyła eksport bydła i mięsa w roku 1951 i zniosła cła importowe na mięso celem lepszego zaopatrzenia rynku wewnętrznego. W porównaniu z rokiem 1950, Francja która była eksporterem netto bydła, trzody chlewnej, wołowiny i wieprzowiny, stała się importerem netto.

Ceny mięsa i bydła zwiększały się szybko w roku 1951. Ceny wołowiny rosły znacznie szybciej od cen wieprzowiny. Celem ograniczenia nadmiernego wzrostu cen, w sierpniu 1951 zostały ustalone ceny maksymalne na mięso w detalu. System ten został uproszczony w styczniu 1952 r.

/Wg. Foreign Commerce Weekly 2 czerwiec 1952, Etudes et Conjoncture - Economie Francaise marzec-kwiecień i maj-czerwiec, Intelligence Bulletin kwiecień./

Pogłowie trzody chlewnej w Ameryce i w Europie

Według amerykańskiego Office of Foreign Agricultural Relations stan pogłowia trzody chlewnej w Ameryce i Europie przedstawiał się następująco:

	Srednia 1936 - 1940	1950	1951 szac.	1952 szac.
	w tysiącach sztuk			
<u>Ameryka Pn.</u>	61.400	75.600	80.000	82.000
w tym:				
U.S.A.	48.352	58.852	62.852	63.903
<u>Ameryka Pd.</u>	31.300	34.700	36.500	36.600
<u>Europa</u>				
w tym:				
Niemcy zach.	12.660	9.698	11.890	13.583
Francja	7.034	6.747	6.824	7.101
R a z e m :	160.746	185.597	198.066	203.187

/Wg. Record and Statistics 7 czerwiec 1952 r./

Produkcja i obroty wieprzowina w kapitalistycznych krajach Europy.

W roku 1951 we wszystkich prawie kapitalistycznych krajach europejskich występował wzrost stanu trzody chlewnej i pro-

dukcji mięsa wieprzowego. Stan trzody chlewnej przekroczył znacznie ilość przedwojenną. W ciągu roku 1951 tempo zwiększania się pogłowia świń było jednak znacznie wolniejsze niż w poprzednich latach, ponieważ mała podaż pasz w wielu krajach, a szczególnie w Danii, znacznie ograniczyła możliwości hodowli. Produkcja mięsa wieprzowego podniosła się we wszystkich krajach z wyjątkiem Irlandii i Belgii. Zwiększenie produkcji wieprzowiny pozwoliło niektórym krajom na wywożenie znacznie większych ilości tego mięsa. Nadwyżki eksportowe Danii i Holandii przekroczyły znacznie ich możliwości przedwojenne. W związku ze wzrostem obrotów trzodą chlewną i ograniczeniem rynków zbytu na mięso wieprzowe i szynki w puszkach, ceny nie zdołały się utrzymać na wysokim poziomie roku 1951. Jednak niektóre kraje utrzymujące kontrolę cen, zdołały zatrzymać ich spadek, a w kilku wypadkach ceny nawet zwyżkowały.

W Wielkiej Brytanii - stan nierogaczyny w grudniu 1951, był wyższy o 1,4 mln. sztuk w porównaniu z rokiem poprzednim i przekraczał o 4% stan z r. 1939. Spis inwentarza przeprowadzony w Anglii w marcu 1952 wykazał, że tendencja wzrostu utrzymywała się. Według tego spisu stan trzody chlewnej wynosił 4,2 mln. sztuk, czyli ponad 1 mln. więcej niż w tym samym czasie 1951 r. Pogłowie nierogaczyny w Irlandii zwiększyło się nieznacznie w poprzednim roku, lecz było o 32% niższe niż przed wojną. Stan jego przekraczał nieznacznie połowę ilości przewidywanej w programie rządowym. W Danii i Holandii liczba trzody chlewnej podawana według najnowszych spisów była znacznie większa niż przed wojną. W Danii przekraczała ona stan z marca 1938 o 19%. W Holandii stan trzody chlewnej w grudniu 1951 wykazywał 15% wzrost ponad stan przedwojenny. Jednak w obydwu krajach stan według tych spisów był niższy niż w poprzednim roku. We Francji ilość trzody chlewnej zwiększała się systematycznie w ciągu ostatniego roku, osiągając poziom przedwojenny. W Belgii po przejściowym spadku w r. 1950 pogłowie trzody chlewnej w styczniu 1951 przekroczyło stan przedwojenny z maja 1938 o 960 tys. sztuk, czyli 49%. W Niemczech zachodnich stan trzody chlewnej zmniejszył się o 1,1 mln. sztuk pomiędzy marcem 1951 i 1952, przekraczając według ostatniego spisu stan przedwojenny o 21%.

k r a j	miesiąc spisu	1938	1950	1951	1952	ostatni spis w % 1938
w milionach szt.						
W. Brytania	XII	4.68 a	3.51	4.90		105
Irlandia	I	0.81	0,64	0,53	0,55 b	68
Dania	III	2.73	3.21	3.54	3.24 c	119
Holandia	XII	1.83	2.27	2.11	.	115
Francja	X	7.13	6.82	7.10 b	.	100
Belgia	I	0,96 d	1.36	1.23	1.43	149
Niemcy zachodn.	III	10.16	8.50	11.22	12.31	121
Włochy	..	2.94	4.05	.	.	138
Austria	XII	2.87	2.52	2.45	.	85
Szwecja	X	1.50	1.34	1.38	.	92

a/ 1939

b/ szacunek

c/ kwiecień

d/ maj

Produkcja mięsa wieprzowego w kapitalistycznych krajach zachodniej Europy wzrastała w ciągu roku 1951, niekiedy kosz-

tem zmniejszania pogłowia. W Wielkiej Brytanii szybki wzrost produkcji występował już od r. 1948. W r. 1951 dzięki znacznemu zwiększeniu ilości trzody chlewnej produkcja mięsa przekroczyła produkcję poprzedniego roku o 8%, lecz była jeszcze o 16% mniejsza niż w 1938. W I kwartale br. produkcja wieprzowiny była o 65% większa niż w I kwartale 1951. W Irlandii w r. 1951 produkcja wieprzowiny spadła o 23% poniżej poziomu poprzedniego roku. Na podstawie ostatnich szacunków przewiduje się, że w bieżącym roku poziom jej podniesie się. W Danii produkcja mięsa wieprzowego w r. 1951 przekroczyła o 11% produkcję poprzedniego roku, lecz doprowadziła do zmniejszenia stanu pogłowia trzody chlewnej. W pierwszym kwartale br. wynosiła ona 91 tys. ton, czyli o 15% mniej niż w tym samym okresie 1951 r. W długoterminowym projekcie rozwoju rolnictwa duńskiego przewiduje się, że produkcja mięsa w okresie 1952 - 53 będzie wynosiła około 365 tys. ton. W rzeczywistości cyfra ta została przekroczona o 7% już w r. 1951. W Holandii w ubiegłym roku wystąpił wzrost 13%-owy produkcji wieprzowiny w stosunku do 1950. Produkcja mięsa była w tym roku o 24% wyższa niż przed wojną. W pierwszych 4 miesiącach 1952 ubój świń w rzeźniach publicznych i spółdzielczych, co wynosi około 40% całego uboju na konsumpcję wewnętrzną, był o 20% niższy niż w okresie styczeń-kwiecień 1951. Produkcja mięsa nie spadła jednak w tym samym stosunku, ponieważ średnia waga świń rzeźnych była nieco wyższa niż w poprzednim roku. Belgijska produkcja mięsa wieprzowego spadła znacznie w ostatnim roku, ponieważ eksport trzody chlewnej zwiększył się o 90 tys. sztuk. We Francji produkcja mięsa wieprzowego również obniżyła się, tak że trzeba było zwiększyć import mięsa wieprzowego w drugiej połowie roku. W r. 1951 francuska produkcja wieprzowiny przekroczyła jednak znacznie produkcję 1938. W Niemczech zachodnich wzrosła ona o 35% ponad poziom z roku poprzedniego. W drugiej połowie roku Niemcy zachodnie stały się już eksporterem netto. Produkcja mięsa wieprzowego w tym kraju w pierwszych dwóch miesiącach 1952 podniosła się do poziomu wyższego o 35% niż produkcja z tego samego okresu 1951.

Szacunek produkcji mięsa wieprzowego

K r a j	1938	1951	1952
w tysiącach ton			
Wielka Brytania	426	331	356
Irlandia	89	69	..
Dania	317	350	389
Holandia	210	232	261
Francja	659	778	..
Belgia	154	168	153
Włochy	225	156	..
Szwecja	145	165	173
Niemcy zachodnie	930 a	467 b	630 b

a/ średnia produkcja 1935-38

b/ produkcja handlowa
były

Przed wojną obroty żywą trzodą chlewną/znacznie bardziej ożywione niż obecnie. W 1951 wysokość obrotów trzodą chlewną wynosiła zaledwie 1/3 wysokości przedwojennej. Największym importerem była Francja, która zakupiła 183 tys. sztuk głównie w Belgii. Natomiast w 1950 r. Francja była jednym z głównych

eksporterów trzody chlewnej. Niemcy zachodnie były w r. 1951 drugim co do wielkości rynkiem zbytu nierogacizny. Importowały one 102 tys. sztuk przed rokiem. W drugiej połowie roku 1951 Niemcy eksportowały 71 tys. sztuk. Włochy i Austria importowały w 1951 r. znaczne ilości trzody chlewnej. W ubiegłym roku Belgia wystąpiła jako znaczny eksporter trzody chlewnej wysyłając 103 tys. sztuk.

Wywóz mięsa wieprzowego z dwóch głównych krajów eksportujących, Danii i Holandii zwiększał się w dalszym ciągu w r. 1951. W innych krajach nastąpiło pewne zmniejszenie eksportu. Eksport z Danii łącznie z bekonem który wykazał największą ekspansję w latach powojennych, zwiększył się o 11% w stosunku do roku 1950 i był o 12% wyższy niż przed wojną. Holandia eksportowała również większe ilości mięsa wieprzowego. Eksport jej w r. 1951 był o 82% większy niż w poprzednim roku i o 61% większy niż w 1938. Irlandia, która była przed wojną dużym rynkiem eksportowym, zaczęła wywozić mięso wieprzowe w latach 1949 w ograniczonych ilościach lecz, celem zapewnienia dostaw na rynek wewnętrzny, wstrzymała eksport w r. 1951. Mimo, że szwedzka produkcja wieprzowiny jest obecnie znacznie większa niż przed wojną, Szwecja nie odgrywała większej roli na rynku światowym w r. 1951. Przewiduje się, że w okresie 1952-53 produkcja jej zaledwie wystarczy na pokrycie zapotrzebowania wewnętrznego. Francja, która w r. 1950 była eksporterem netto, stała się w r. 1951 importerem mięsa wieprzowego. Belgia eksportowała w r. 1951 znacznie mniejsze ilości niż przed rokiem. Wśród importerów Wielka Brytania utrzymuje się nadal na pierwszym miejscu, mimo że zakupy jej w r. 1951 były o 14% mniejsze niż w poprzednim roku a o 46% niższe niż przed wojną. Import z krajów europejskich głównie bekonu, zwiększył się w ciągu 1951 o 5%. W dostawach tych zwiększył się udział Danii i Holandii. Import ze źródeł poza europejskich obniżył się głównie ze względu na mniejsze dostawy z Kanady i Argentyny. Niemcy zachodnie są drugim w Europie co do wielkości rynkiem zbytu na mięso wieprzowe. W r. 1951 import tego mięsa do Niemiec zachodnich wynosił zaledwie 2/5 ilości z poprzedniego roku. Był on o 19% mniejszy niż cały eksport mięsa wieprzowego do Niemiec w granicach przedwojennych w r. 1938. Większość dostaw w roku 1951 dokonana była w ciągu pierwszych 6-ciu miesięcy. Francja importowała około 24 tys. ton w r. 1951 w porównaniu z 1.200 ton w r. 1950 i 700 ton przed wojną. Belgia importowała w r. 1951, głównie w okresie styczeń-czerwiec, 2.200 ton wieprzowiny w porównaniu z 1.100 ton w 1938 r. Szwedzki import wieprzowiny zmniejszył się w ciągu roku 1951 o 1.800 ton. Import z Włoch wzrósł o 1.200 ton w ciągu omawianego roku.

Najnowsze cyfry za rok 1952 wykazują na ogół utrzymanie się tendencji z poprzedniego roku. Jedynym wyjątkiem jest Dania. Eksport mięsa wieprzowego z Holandii w okresie styczeń-marzec był w bieżącym roku o 21% większy niż w tym samym okresie 1951. Eksport bekonu i szynki z Irlandii w pierwszym kwartale br. był nieznaczny. Eksportowano również niewielką ilość innego mięsa wieprzowego. Eksport z Belgii, Francji i Włoch jest w bieżącym roku znacznie niższy niż w r. 1951. W okresie od 1 stycznia do 11 maja br. eksport wieprzowiny z

Danii zmniejszył się o 26% w porównaniu z tym samym okresem poprzedniego roku. Import do Belgii i Szwecji jest w br. nieznaczący lecz przywóz do Francji w ciągu dwóch pierwszych miesięcy br. prawie dwukrotnie zwiększył się w porównaniu z tym samym okresem 1951.

Obroty wieprzowiną w europejskich krajach kapitalistycznych.

k r a j	1938	1950	1951	ten sam okres 1951	1952
w t o n a c h					
<u>Eksport</u>					
Dania	175.790	177.893	196.741	87.571 f	64.745 f
Holandia	28.266	25.001	45.555	6.117 c	7.352 c
Irlandia	29.667	2.740 b	477 b	414 bd	201 d
Belgia	831	11.290	8.379	496 c	323 c
Francja	539	19.147	7.460	4.431 d	1.045 d
Włochy	487	640	19	906 d	87 d
Szwecja	13.085	560	405	132 d	56 d
<u>Import</u>					
W. Brytania	438.040	274.485	236.881	92.314 e	84.345 e
Niemcy	44.964	90.409 a	36.398 a	22.489 d	3.710 d
Belgia	1.105	132	2.235	484 c	3 c
Francja	700	1.216	23.997	3.539 d	1.511 d
Włochy	916	892	2.161	875 d	145 d
Szwecja	2.163	5.034	3.234	425 d	- d

a styczeń-wrzesień 1949 Bizonia - od 1 października 1949 Niemcy zachodnie.

b bekon i szynki

c styczeń i luty

d styczeń-marzec

e styczeń-kwiecień

f 1 styczeń - 11 maj

Wiadomości z rynku rybnego

W czerwcu zebrała się w Londynie międzynarodowa konferencja wielorybnicza. Omawiała ona metody kontroli połowów wielorybów i miała ustalić nowe kwoty 16.000 jednostek wieloryba błękitnego, ani nie ograniczyła okresu połowów. Według raportu tej konferencji, w sezonie 1951/52 produkcja tranu z połowów antarktycznych osiągnęła najwyższy po wojnie poziom 2.329.000 baryłek. Produkcja przetwórnictwa na lądzie stałym wynosiła 145.000 baryłek, łącznie więc produkcja tego sezonu wynosiła 2.474.000 baryłek czyli o 170.000 więcej niż w poprzednim sezonie. Poza antarktyczną, produkcja tranu w roku 1951 osiągnęła wysokość 656.000 baryłek w porównaniu z 383.000 baryłek w 1950.

Pozostałość norweskiej produkcji tranu z poprzedniego sezonu wynosząca około 10.000 ton została sprzedana firmie Unilever do jej przetwórnictwa w Holandii i Niemczech zachodnich.

Ilościowe ostatecznie jednak nie zmieniła dawnej kwoty

Cena tego tranu wynosiła 72 £ 10 s za tonę. Po tej samej cenie przetwórnice norweskie nabyły zarezerwowane dla nich 30.000 ton.

Brytyjskie Ministerstwo Rolnictwa i Rybołóstwa łącznie z innymi czynnikami rządowymi podało do wiadomości, że znosi wprowadzony w roku 1938 zakaz połowów na morzu Barents'a i Bear Island. Zakaz ten zostaje zniesiony na dwa miesiące.

/ Wg. Fisking News czerwiec 1952/

Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych.

Ostatni tydzień czerwca i pierwsze dni lipca nie przyniosły większych zmian na kapitalistycznym rynku skór surowych, aczkolwiek z meldunków Reutera z Buenos Aires można wnioskować, że na rynku tamtejszym ożywienie w tym okresie jak gdyby osłabło. Nabywcy z U.S.A. nie wykazują zainteresowania ze względu na sezon wakacyjny. Niemcy zachodnie i inne kraje zachodnio-europejskie mają ponoć dostateczne zapasy surowca na pewien czas. Transakcje krajowe w Argentynie były w tym okresie również bardzo ograniczone, lecz eksporterzy zakupili partię około 30.000 "cow rejects" i "extremes" po cenach o około 54% niższych od cen oficjalnych IAPI. Transakcja ta płatna w dolarach uznana została za "jak najbardziej spekulacyjną".

Rynek urugwajski nie wykazywał większych zmian przy nieznacznych zupełnie transakcjach. Sprzedawcy żądali 51 ¢ za kg skór wołowych i 50 ¢ za kg skór krowich, lecz niewielkie partie skór wołowych sprzedano ostatecznie po cenach niższych a mianowicie około 50 ¢ za kg.

W ostatnim tygodniu czerwca Anglia zakupiła partię "frigorifico Buenos Aires sound light ox" po 18 3/4 d za lb. fob oraz "Montevideo heavy ox" po 20 1/4 d za lb. Skandynawia i inne kraje europejskie płacą ponoć obecnie ceny o wiele wyższe od wymienionych powyżej.

W Brazylii zaoferowania były na ogół niewielkie. Tendencje na rynkach afrykańskich nadal bardzo mocne - "East Africans Suspension Dried l-sts" zwyżkowały do poziomu 32 d za lb, czyli 2 d w ciągu tygodnia i od 4 do 6 d /w zależności od gatunku/ w przeciągu miesiąca. Podobnie mocne tendencje przejawiał w tym czasie rynek nowozelandzki /z dużym zainteresowaniem importerów japońskich.

W związku

W okresie miesiąca kończącego się 24 czerwca wskaźnik cen skór surowych importowanych i krajowych obliczany przez brytyjską "United Tanners' Federation" wzrósł w odniesieniu do ciężkich skór wołowych o 21,5%, w odniesieniu do lekkich skór wołowych o 18,5%, a w odniesieniu do skór krowich jedynie o 2%.

W dniu 1-go lipca br. ciężkie wołowe krajowe notowano w Chicago bez zmian na poziomie 14 1/2 - 15 ¢ za lb, a lekkie również bez zmian na poziomie 18 1/2 ¢ za lb.

Przetwory spożywcze, art. kolonialne, owoce i warzywa

C u k i e r. Ostatni tydzień czerwca i pierwszy lipca nie przyniosły większych zmian na kapitalistycznym rynku cukru. W dniu 24 czerwca Kontrakt Nr 4 w dostawach na lipiec notowano w Nowym Jorku na poziomie 4,21 ¢ za lb. W tydzień później dostawy lipcowe obniżyły się do 4,15 ¢ za lb pozostając bez większych zmian na tym poziomie przez kilka dni następnych.

Kuba w dalszym ciągu stara się w sztuczny sposób stworzyć atmosferę wzmocnienia rynku. Po ogłoszeniu wycofania ze sprzedaży tegorocznej około 1,2 mln. ton cukru surowego, o czym donosił poprzedni numer "Rynków Towarowych", handlowe koła kubańskie rozpuściły na ostatniej konferencji International

Sugar Council w Londynie wiadomość, że przewiduje się nową umowę handlową między Kubą i Anglią na zakup 500 000 ton surowego cukru kubańskiego płatnego w szterlingach, co rychło zostało zdementowane przez oficjalne oświadczenie Board of Trade, że Anglia nie prowadzi obecnie żadnych rozmów w tej sprawie i że podobnej transakcji nie przewiduje się zupełnie.

Ogólnie biorąc kapitalistyczny rynek cukru przejawia wybitny spadek aktywności, któremu nie towarzyszy jednak większy spadek cen. W dniu 8 lipca Reuter donosił z Nowego Jorku, że transakcje terminowe są jedynie sporadyczne, a dla kontraktów Nr 4 i innych przeznaczonych na t.zw. "wolny rynek" obserwuje się prawie zupełny brak zainteresowania. Ogólną depresję na kapitalistycznym dolarowym rynku cukru pogłębia jeszcze okoliczność powszechnego braku twardej waluty u ewentualnych potencjalnych importerów cukru.

Powoduje to wzmocnienie pozycji eksporterów cukru niedolarowego, a w szczególności tych, którzy gotowi są na dokonanie transakcji kompensacyjnych, ponieważ niektóre kraje importujące cukier posiadają w chwili obecnej trudności z lokoowaniem na rynkach zagranicznych swych nadwyżek eksportowych. W tych warunkach nie jest niespodzianką wiadomość o transakcji kompensacyjnej zawartej /lub będącej w trakcie zawierania/ między Czechosłowacją a Egiptem, który za rafinadę oferuje bawełnę. Wielkość tej transakcji oraz bliższe szczegóły nie są jeszcze w tej chwili znane.

Sytuacja jaka się wytworzyła obecnie na kapitalistycznym rynku cukru może wywoływać uzasadnione obawy eksporterów, że buayrs' market jaki zapanował na tym rynku nie prędko się zmieni na ich korzyść, a ceny Kontraktu Nr 4, które obecnie kształtują się mniej więcej na poziomie z VI.1950 r., czyli z przed inwazji amerykańskiej na Koreę, mogą w III lub w IV kwartale b.r. obniżyć się znacznie poniżej 4 ¢ za lb. zmniejszając równocześnie atrakcyjność cukru niedolarowego, którego ceny z przyczyn wyżej wymienionych będą prawdopodobnie bardziej

odporne na spadek.

Według oficjalnych cyfr opublikowanych w Brazylii produkcja cukru w tym kraju w sezonie 1951/52 kończącym się 31 maja wyniosła 1 591 865 ton metrycznych. Przewidywana produkcja w 1952/53 oszacowana została na 1 740 tys. ton co umożliwi Brazylii eksport cukru w wysokości 80 - 90 tys. ton metrycznych w najbliższym sezonie.

/według: Reutersa, PAP-u, Public Ledger,
Financial Times i innych źródeł/

Wiadomości z kapitalistycznego rynku olejów i tłuszczów

W pierwszym tygodniu lipca kapitalistyczny rynek olejów i tłuszczów roślinnych nie wykazywał jednolitych tendencji w odniesieniu do poszczególnych artykułów. Przy osłabieniu rynku kopry, oraz oleju z orzechów ziemnych, notowano wzmocnienie tendencji na olej rycynowy i lniany.

Na rynku brazylijskim rejestrowano słabą aktywność przy niewielkich rządowych zakupach olejów i przy słabym popycie konsumentów. Do chwili obecnej rokowania handlowe anglo-argentyńskie nie przyniosły żadnych rewelacji i nieznana jest dotąd ilość oleju lnianego jaką Anglia zamierza kupić w Argentynie. W między czasie importerzy brytyjscy pertraktują o zakup pewnej partii oleju lnianego urugwajskiego, lecz gdy cena jego dla ewentualnej transakcji została podniesiona przez eksporterów do poziomu £ 128 10s za tonę metryczną, transakcja nie doszła do skutku.

Największym zainteresowaniem cieszył się w pierwszym tygodniu lipca indyjski olej lniany z dostawą na lipiec notowany na początku miesiąca po £ 141 za tonę candf, którego cena zwyżkowała o £ 1.- w kilka dni później. Szereg ładunków tego oleju zakupionych zostało przez kraje zachodnio-europejskie po cenie £ 142 za tonę candf, a Włochy zapłaciły nawet po £ 145 za szybką dostawę.

Wzmocnienie tendencji w odniesieniu do oleju z orzeszków ziemnych pochodzących z Indii jakie zaobserwowano w ostatnich dniach czerwca, ustąpiło całkowicie miejsca nieznacznemu spadkowi cen w pierwszym tygodniu lipca, kiedy w dniu 8.VII. olej ten notowano po £ 126 za long tonę c.&.f., czyli o £ 3 niżej w porównaniu z notowaniami z dnia 1 lipca b.r.

W przeciwieństwie do powyższego popyt na indyjski olej rycynowy wyraźnie się ożywił z chwilą pojawienia się nabywców amerykańskich. Cena z primo miesiąca - £ 167 za 1. tonę c&f Bombay 1-sts podniosła się szybko na £ 170 w dniu 5.VII. i następnie o dalsze £ 3 na tonie do dnia 8.VII.

W odniesieniu do oleju kokosowego pierwszy tydzień lipca nie przyniósł większych zmian, a transakcje cif porty europejskie dokonywane były w Colombo nadal w granicach £ 86 - 87 za tonę przy lekkim wzmocnieniu tendencji w ostatnim dniu tego okresu.

Ceny kopry na Dalekim Wschodzie wykazywały w tym czasie wyraźny spadek przy bardzo nielicznych transakcjach. Kopra z Filipin cif Antwerpia obniżyła się w cenie o £ 5 na tonie, a kopra straits o £ 0,5 na tonie. W przeciwieństwie do tego kopra z Mozambiku notowana była mocniej w 8.VII. - 4 950 esc. cif kontynent niż w dniu 1.VII. - 4 900 esc. za tonę.

Brytyjskie koła handlowe wyrażają pogląd, że czołowe stanowisko Argentyny jako światowego dostawcy siemienia lnianego i oleju lnianego, jest obecnie nie tylko zachwiane, ale w pełni utracone. Według nieoficjalnych szacunków podaż siemienia lnianego dla olejarni, ilość przeznaczona na eksport, oraz normalny remanent na następny sezon nie wyniosą łącznie więcej w r.b. niż 250 000 ton wobec 630 000 ton w roku ubiegłym. W pierwszych 6 miesiącach b.r. Argentyna eksportowała około 30 000 ton siemienia i zupełnie nieznaczne ilości oleju lnianego. Należy pamiętać, że w latach przedwojennych Argentyna eksportowała przeciętnie rocznie około 1,2 mln. ton siemienia lnianego. W roku ubiegłym eksport wyniósł w przeliczeniu na olej zaledwie 182 000 ton.

Ekspertci twierdzą, że brak rąk do pracy, przy uprawach lnu, wysokie koszty tych upraw, oraz dwukrotna pod rząd wielka susza, jaka nawiedziła Argentynę, spowodowały porzucenie uprawy lnu wymagającej większych nakładów, przez wielu farmerów na korzyść innych upraw, lub hodowli bydła. W rezultacie obszar uprawy lnu w r.b. nie przekracza 400 000 ha, podczas gdy w roku ubiegłym wynosił 664 000 ha, w 1949 r. - 1 100 ha a w latach 1934-38 - 2,6 mln. ha. Za powyższy spadek uprawy lnu odpowiedzialny jest w pierwszym rządzie rząd argentyński, który swą nieudolną polityką cen doprowadził do zmniejszenia eksportu siemienia lnianego i oleju w pierwszych latach powojennych, przyczyniając się do rozwoju produkcji siemienia w USA, które były głównym odbiorcą tego artykułu w latach przedwojennych.

/Reuter, Public Ledger 5.VII.1952 r./

K a k a o. W pierwszym tygodniu lipca notowania kakao na giełdzie nowojorskiej nieznacznie zwyżkowały, lecz dostawy natychmiastowe tak Bahia jak i Accra notowano w dniu 8.VII. jedynie nominalnie na poziomie 38,12 ¢ za lb. wobec 30,0 ¢ o tydzień wcześniej. Te same tendencje obserwowano w odniesieniu do londyńskich notowań kakao ze Złotego Wybrzeża. W końcu omawianego tygodnia dobrze sfermentowane kakao z dostawą na listopiec-sierpień sprzedawano po 312s 6d za 50 kg cif porty europejskie, czyli o 2s 6d na worku więcej niż w początku lipca.

Pomimo niewielkich transakcji natychmiastowych dobrze sfermentowane Accra z ostatniego zbioru sprzedawano w Londynie w dniu 5 - 6 lipca po 317s 6d za cwt ex-store, natomiast notowania kakao z nowych zbiorów były znacznie niższe wynosząc w dostawach październik-grudzień 285s - 287s za 50 kg. cif porty europejskie.

Donoszą z Brazylii, że w okresie omawianym Stany Zjednoczone zakupiły 14 worków Bahia, a następnie inną partię 3 000 ton

z dostawą wrzesień-listopad po cenie 32 $\frac{1}{2}$ za lb fob Ilheus.

W roku ubiegłym zbiór kakao w Wenezueli wyniósł 13 400 ton, czyli o 1 100 ton mniej niż w roku poprzednim. Jeżeli warunki atmosferyczne dopiszą to zbiór tegoroczny wyniesie od 15 do 16 tys. ton w 9 / 10 przeznaczony na eksport.

/Public Ledger, 5.VII.1952 r. - Reuter/

Eksport mączki ziemniaczanej z Holandii

W pierwszym kwartale b.r. Holandia eksportowała ogółem 36 546 ton mączki ziemniaczanej za sumę 19 448 tys. gld w porównaniu z 40 743 ton i 16 193 tys. gld w tym samym okresie roku ubiegłego. Średni wzrost cen eksportowych wyniósł zatem w I kwartale b.r. ca 34% w porównaniu do poziomu z roku poprzedniego. Odbiorcami holenderskiej mączki ziemniaczanej były w tym okresie następujące kraje:

Belgia	1 912	ton	po	gld.534	za	tonę	fob	/ca	§	140,4/
Anglia	17 367	"	"	"	507	"	"	"	"	133,4/
Francja	747	"	"	"	543	"	"	"	"	142,6/
Niemcy zach.	8 951	"	"	"	569	"	"	"	"	150,0/
Norwegia ...	1 786	"	"	"	545	"	"	"	"	143,2/
Finlandia ..	496	"	"	"	534	"	"	"	"	140,4/
Włochy	2 570	"	"	"	525	"	"	"	"	138,1/
U.S.A.	1 111	"	"	"	563	"	"	"	"	148,0/

/Maandstatistiek van de in-, uit-
doorvoer per goederensoort/

Z egipskiego rynku cebuli 1952 r.

Donoszą z Egiptu, że zbiór cebuli w sezonie 1951/52 oszacowany został na 165 - 175 tys. ton metrycznych i w dniu 6.III.b.r. rząd egipski przeznaczył z tych zbiorów 65 000 ton na eksport, czyli 1,3 mln. worków po 50 kg. W marcu i w kwietniu rynek egipski był bardzo ożywiony, a wielkość transakcji i eksportu znacznie przewyższała poziom z roku poprzedniego. Głównymi odbiorcami cebuli egipskiej /świeżej/ w tym czasie były następujące kraje: Kuba, Anglia, Kanada, Belgia, Szwajcaria, Szwecja, Niemcy zachodnie i Stany Zjednoczone.

/Foreign Commerce Weekly/

Znaczny wzrost eksportu owoców z Australii

W bieżącym sezonie Australia wywiezie 3,5 mln. skrzynek jabłek do Wielkiej Brytanii i innych krajów europejskich co będzie największą ilością od lat przedwojennych. Około 3 mln. skrzynek odbierze Anglia, 300 000 Szwecja i ponad 200 000 Niemcy zachodnie. Eksport gruszek przewidziany jest w ilości 805 tys. skrzynek, z czego 720 tys. znajdzie zbyt na rynku brytyjskim, 75 000 na rynku szwedzkim i około 10 000 na rynku francuskim.

/Public Ledger, 2.VII.1952 r./

Import cebuli do Anglii w I kwartale b.r.

W pierwszym kwartale b.r. Anglia importowała o 16% więcej cebuli niż w tym samym czasie roku poprzedniego. Głównymi dostawcami były następujące kraje /w cwt./:

	styczeń - marzec		
	1950	1951	1952
Afryka Południowa	93 904	2 325	752
Inne kraje imp.	-	322	4 210
Holandia	385 930	787 182	569 201
Polska	2 070	8 545	28 717
Francja	2	7 400	7 377
Hiszpania	259 465	284 122	439 399
Egipt	106 742	4 973	42 374
Liban	95 962	470	72 465
N.R.D.	-	-	5 792
Niemcy zachodnie ...	-	-	36 240
Włochy	11 840	2 129	45 670
Chile	13 858	5 230	30 419
I n n e kraje	45 260	1 821	1 210

Razem: 1 015 033 1 104 519 1 283 826

/Fruit Intelligence - maj/

Palina

Wzrost wydobycia węgla w Europie Zachodniej

Ogólnie biorąc wiadomości z kapitalistycznego rynku węglowego z ostatnich kilku tygodni wskazują na wzrost nastrojów optymistycznych w przemysłowych i w rządowych kołach krajów zachodnio-europejskich, przewidujących zwiększenie się ogólnej podaży węgla, oraz zmniejszenie się uzależnienia tych krajów od dostaw węgla amerykańskiego w drugiej połowie r.b. i w roku przyszłym.

Jak wskazują poniżej zamieszczone wypowiedzi kapitalistycznej prasy branżowej, wspomniane nastroje optymistyczne nie są w pełni uzasadnione w szeregu wypadkach dotychczasowymi osiągnięciami, czy też bieżącym stanem faktycznym, a ich ciągły gatunkowy o podłożu psychologicznym przesuwają się raczej na korzyść programów produkcyjnych i przewidywań. Tym nie mniej nie należy ich naszym zdaniem lekceważyć, gdyż wzrost podaży węgla zachodnio-europejskiego w skali kilku a może kilkunastu milionów ton w roku przyszłym wydaje się zupełnie możliwy.

Tygodnik "Economist" /z 5 lipca/ wyraża pogląd, że zamierzenia krajów marshallowskich zwiększenia ogólnej produkcji węgla o 25 procent w ciągu najbliższych pięciu lat dały w wyniku co najmniej jeden istotny skutek, a mianowicie ten, że kraje podjęły natychmiastowe kroki w celu zwiększenia wydobycia węgla. Gdy we wrześniu 1951 r. opublikowano plan zwiększenia ogólnej produkcji, okazało się, że pomimo jego realizacji Europa zmuszona będzie do importu znacznych ilości amerykańskiego węgla nawet po roku 1956, jeśli nie podejmie się natychmiast energicznej akcji w celu zwiększenia wydobycia węgla krajów marshallowskich. Obecnie /zdaniami wyżej wymienionego tygodnika/ ogólnie sądzi się, że wydobycie węgla krajów marshallowskich z końcem 1953 r. osiągnie roczny poziom wyższy o jakieś 36 mln. ton od rzeczywistego wydobycia osiągniętego w roku 1951, i o około 10 mln. ton wyższy od pierwotnie zaplanowanego. Opracowany przez O.E.E.C. /organizację gospodarczą krajów marshallowskich/ projekt wzrostu wydobycia tych krajów przedstawia się następująco /w mln. ton/:

k r a j	1937	1946	1950	1951	1952	1953
Wielka Brytania	244,2	193,0	219,80	226,42	229,4	240,0
Niemcy zachodnie	137,0	55,0	110,75	118,93	126,0	132,0
Francja	45,1	48,8	52,00	54,40	57,4	58,2
Belgia	29,8	22,8	27,40	29,67	31,0	32,0
Holandia	14,3	8,3	12,24	12,42	12,8	13,0
Saara	13,4	7,9	15,00	16,26	17,0	17,5
Inne kraje	4,4	5,2	4,90	5,20	6,0	6,3
Ogółem:	488,2	341,04	42,09	463,30	479,6	499,0

Wyżej wymieniona organizacja zakłada wzrost przeciętnej wydajności na głowę górnika zatrudnionego na dole kopalni jak następuje /w tonach/:

k r a j	1937	1946	1950	1951	1952	1953
Wielka Brytania	1,534	1,403	1,612	1,630	1,660	1,680
Niemcy zachodnie	2,002	1,108	1,398	1,457	1,500	1,550

Francja	1,236	0,927	1,197	1,307	1,390	1,450
Belgia	1,139	0,816	1,014	1,054	1,072	1,110
Holandia	2,530	1,586	1,754	1,746	1,750	1,750
Saara	1,455	1,140	1,501	1,620	1,685	1,750

Plan nieznacznego wzrostu wydobycia brytyjskiego w b.r., stosunkowo dużego w roku 1953, nie znajduje uzasadnienia w projektowanym wzroście wydajności, wzroście znacznie mniejszym. W Niemczech zachodnich i Belgii projektuje się większy wzrost wydajności w roku 1953 aniżeli w roku 1952. We Francji i Saarze wydajność w roku 1953 miałaby wzrosnąć ale w nieco mniejszym stopniu aniżeli w roku 1952. W Holandii wydajność w ciągu 1953 r. nie ma ulec wzrostowi. Zarówno Wielka Brytania jak i Niemcy zachodnie projektują wzrost stanu zatrudnienia w roku 1953, natomiast Francja zamierza zmniejszyć ilość zatrudnionych pod ziemią, jeśli wydajność ulegnie dalszemu wzrostowi. Ale nawet jeśli wydobycie węgla Wielkiej Brytanii będzie w roku 1953 większe aniżeli obecnie /odpowiadające 229 mln. ton metrycznych w skali rocznej/, to i w tym wypadku wydobycie węgla krajów marshallowskich w roku 1953 wyniesie 490 mln. ton, a więc osiągnie wreszcie poziom przedwojenny /w 1937 r. - 488 mln. ton/.

Ograniczenie chłonności europejskich rynków zbytu

Analizie zjawiska kurczenia się europejskich rynków zbytu węgla - poświęca artykuł, paryski "Journal des Charbonnages". Wychodząc z założenia, że zanik importu węgla amerykańskiego może być pochytywany za dowód osiągnięcia samowystarczalności węglowej krajów europejskich, czasopismo zwraca uwagę na fakt bardzo niepokojący czynniki odpowiedzialne za wydobycie węgla tych krajów, a mianowicie na fakt ogólnego spadku popytu na węgiel i ograniczenia jego zapasów. Rosną hałdy węgla na kopalniach i szerzy się obawa, że nastąpić może taki sam okres depresji w europejskim handlu węglem, jaki miał miejsce na wiosnę 1950 r. W pracy opublikowanej na łamach "Revue Franco-Belge" M.F. Vinck, dyrektor generalny belgijskiego ministerstwa spraw gospodarczych, wyraża zdanie, że istnieją dwie przyczyny obecnej depresji w zbycie węgla. Pierwszą z nich jest spadek produkcji przemysłów pracujących dla zaspokojenia potrzeb cywilnych, który nie został jeszcze zrównoważony odpowiednim wzrostem produkcji zbrojeniowej. Drugą przyczyną jest specyficzna psychologia spożywców węgla, którzy w swej polityce zakupów padają z jednej ostateczności w drugą: w okresie koniunktury za wszelką niemal cenę magazynują nadmierne zapasy węgla, zaś w okresie dekoniunktury wyczerpują do ostatka swe zapasy. Kopalnie węgla starają się oczywiście dostosować do tych zmian zapotrzebowania, niemniej czynią to z dużym opóźnieniem ze względu na słabą elastyczność procesu wydobywczego węgla. W ciągu ostatnich 12 miesięcy rządy i górnictwa węglowe krajów zachodnio-europejskich dokonały daleko idących wysiłków w celu zwiększenia wydobycia węgla. "Obecnie nagłe zahamowanie zakupów węgla w większości krajów europejskich - jak pisze dosłownie "Revue Franco-Belge" - może

znów zahamować ten wzrost wydobycia i spowodować, że wysiłki ostatnich kilkunastu miesięcy pójdą na marne. I gdy ponownie nadejdzie ożywienie koniunktury możemy się znaleźć w tej samej sytuacji wyjściowej co we wrześniu 1950 r. t.zn. w niemożności sprostania zwiększonemu zapotrzebowaniu i w konieczności chwycenia się znów ostatecznego środka w postaci importu znacznych ilości amerykańskiego węgla, choć ujemne skutki tego importu są ogólnie znane". Belgijski autor dochodzi do wniosku, że rządy zainteresowanych krajów winny interweniować korygując niewłaściwą politykę zakupów większych konsumentów węgla, w celu spowodowania większej równomierności zakupów węgla oraz przejmując na siebie część zadań w tej dziedzinie, obciążających obecnie wyłącznie górnictwa węglowe. Zdaniem autora, tego rodzaju interwencja rządów wpływałaby również stabilizująco na ceny węgla.

Powyżej streszczony artykuł wyższego urzędnika belgijskiego resortu gospodarczego wyraża zrozumiałe obawy kraju, obecnie najdotkliwiej dotkniętego ograniczeniem zbytu węgla. Ale obawy te rodzą się i w innych krajach wydobywających węgiel. Jedno z angielskich czasopism gospodarczych przewiduje już, że "może przed upływem krótkiego czasu komitet /węglowy ministrów krajów marshallowskich/ będzie miał za zadanie nie tylko usuwać przeszkody, stojące na drodze rozwojowi wydobycia węgla, ale zachęcać kraje członkowskie do zwiększania wydobycia węgla w czasie kurczenia się rynków zbytu".

Jednakowoż, - mimo nadmiaru wydobycia węgla w Belgii, nie znajdującego zbytu z powodu wysokiej ceny - w czasie czwarczego posiedzenia Komitetu Węglowego O.N.Z. w Genewie, nie doszło do porozumienia importerów z eksporterami odnośnie podziału alokacji węglowych na trzeci kwartał b.r., - a to dlatego, ponieważ kraje importujące zgłaszały zapotrzebowania na niemiecki węgiel /głównie koksujący/, na które Niemcy zachodnie nie chciały się zgodzić. Wzrost puli eksportowej Ruhry jest jednak niemożliwy. Jakkolwiek przewiduje się w roku 1952 pokątny wzrost wydobycia węgla Niemiec zachodnich - mianowicie o jakieś 7 mln.ton - ale jednocześnie ocenia się przypuszczalny wzrost spożycia Niemiec zachodnich o około 10 mln.ton.

Spadek importu węgla amerykańskiego

Znaczna część 26 mln.ton węgla sprowadzonego do Europy z Ameryki w roku 1951 nie uległa konsumpcji, ale została przeznaczona przez odbiorców na skład. Stosunkowo łagodna ubiegła zima, znaczny wzrost wydobycia europejskiego węgla i ograniczenie popytu na węgiel niektórych przemysłów produkujących dobra na cele konsumpcji cywilnej /tekstylnych, ceramicznych/ - odsunęło groźbę głodu węglowego i tym samym skłoniło konsumentów do spożywania zapasów. Drogi węgiel amerykański stał się w tych warunkach - niemal z dnia na dzień - niepotrzebnym dla krajów europejskich. Co więcej, wyczerpane wzrastającymi zbrojeniami kraje zachodnio-europejskie, zarabiają coraz to mniejsze ilości dolarów, którymi mogłyby za węgiel amerykański zapłacić, zaś amerykański Kongres redukując ostatnio "kredyty gospodarcze" dla krajów zachodnio-europejskich w nowym roku budżetowym z 1 819 mln.dolarów do 1 282 mln.dolarów t.zn. o

przeszło 1/2 miliarda, utrudnił, o ile wręcz nie uniemożliwił, zakupu węgla amerykańskiego w ramach tych "kredytów". Import węgla amerykańskiego w I półroczu b.r. wyniósł około 13 mln. ton. Znosi się na to, że w ciągu II półrocza import ten w ogóle ustanie /jak to przewiduje "Economist"/, lub wyniesie może od 2 do 3 mln. ton /jak to przewiduje "Financial Times"/. I tak Francja, która w jednym /rekordowym/ miesiącu 1951 r. importowała 700 tys. ton węgla amerykańskiego, w kwietniu b.r. sprowadziła już tylko 434 tys. ton, a w maju zaledwie 161 tys. ton. W Belgii w połowie czerwca, wobec rosnących nieprzerwanie hałd węgla na kopalniach, minister spraw gospodarczych zdecydował się na radykalne posunięcie: zakazał w ogóle importu węgla z USA, nie czyniąc nawet wyjątku dla statków płynących już z amerykańskich portów z węglem zakupionym przez Belgów na podstawie dawnych kontraktów. Kraje skandynawskie zaprzętały importu amerykańskiego węgla i /zdaniami duńskiego pisma "Borsen"/ nie zamierzają go wznowić w ciągu najbliższej przyszłości ze względu na brak dolarów. Irlandia również zrezygnowała z importu węgla amerykańskiego, którego nie potrzebuje wobec wzrostu dostaw z Wielkiej Brytanii, i za który nie ma czym płacić. Firma zatrudniona w imporcie węgla amerykańskiego /"Fuel Importers, Limited" Dublin/ wypowiedziała pracę większości swego personelu, sądząc, że nieprędko nastąpi wznowienie dostaw tego węgla.

Nic dziwnego, że w tych warunkach frachty węglowe z Ameryki do Europy spadły z 15 do około 5 dolarów, t.zn. do poziomu z przed agresji w Korei. W związku z zanikiem atlantyckich transportów węgla, Stany Zjednoczone wycofały znaczną część swych statków z powrotem do floty rezerwowej, prasa żegluga ocenia na 500 ilość statków, które zostaną uruchomione w Ameryce w okresie od marca do lipca b.r.

Węgiel w umowach handlowych krajów europejskich

Europejski Komitet Węglowy ONZ w Genewie informuje w swej publikacji o następujących umowach handlowych krajów europejskich obejmujących obroty węglem i koksem:

Włochy - Belgia

W czasie od 1 kwietnia 1952 do 31 marca 1953 Włochy sprowadzą 1 mln. ton węgla z Belgii.

Portugalia - Belgia

W czasie od 3 kwietnia 1952 do 3 kwietnia 1953 Portugalia sprowadzi 50 000 ton węgla z Belgii.

Szwajcaria - Niemcy zachodnie

W okresie od 1 kwietnia 1952 do 31 marca 1953 Szwajcaria będzie importować z Niemiec zachodnich 1 200 000 ton węgla.

Hiszpania - Włochy

W ciągu pierwszych 6 miesięcy obowiązywania umowy zawartej na okres 1 kwietnia 1952 - 31 marzec 1953, Hiszpania zakupi we Włoszech koks wartości 1 500 000 dolarów.

Niemcy zachodnie - Czechosłowacja

Umowa zawarta 29 kwietnia i obowiązująca w roku 1952 przewiduje ogólną wymianę towarową wartości 47 mln.dolarów, w tym eksport węgla brunatnego z CSR wartości 6 mln.dolarów.

Hiszpania - Francja/Saara

W czasie od 1 listopada 1951 do 31 października 1952 Hiszpania sprowadzi z Francji 40 000 ton węgla.

Szwecja - Francja/Saara

W okresie od 1 czerwca 1952 do 31 stycznia 1953 Szwecja sprowadzi z Francji 120 000 ton węgla w ramach bieżących kontraktów oraz 40 000 ton węgla z tytułu zaległości dostaw z poprzedniego okresu umownego.

Luksemburg - Francja/Saara

W czasie od 1 lipca 1952 do 30 czerwca 1953 Luksemburg sprowadzi z Francji i Saary od 80 000 do 160 000 ton węgla.

Austria - Francja/Saara

W ramach umowy handlowej obowiązującej na rok 1952 Austria będzie importować 10 000 ton węgla miesięcznie poczynając od 1 kwietnia tego roku.

Francja - Belgia

W okresie od 1 lipca 1951 do 30 czerwca 1952 Francja miała sprowadzić od 640 000 do 1 000 000 ton belgijskiego węgla. /Umowa została odnowiona i rozszerzona na rok bieżący/.

Finlandia - Francja/Saara

W okresie od 1 stycznia 1952 do 1 sierpnia 1952 Finlandia sprowadzi 93 tysiące ton węgla w tym 3 tys.ton koksu opałowego z Francji i Saary; ponadto 5 tys.ton z Francuskiej Afryki Północnej.

W okresie od 1 czerwca 1952 do 31 maja 1953 Finlandia sprowadzi z Francji i Saary 100 000 ton węgla, w tym 5 000 ton koksu opałowego.

Francja - Turcja

W okresie od 1 maja 1952 do 31 grudnia 1952 Francja sprowadzi z Turcji 80 tys.ton węgla.

Wielka Brytania

Wydobycie węgla w I półroczu b.r. wyniosło ogółem 114,4 mln.ton /długich/ w porównaniu z 112,85 mln.ton w I półroczu 1951 r. Ogółem wzrost wydobywania wyniósł zatem 1,550 tys.ton, z której to ilości na wzrost wydobywania kopalń przypadło 1 076 tys.ton zaś pozostałe 474 tys.ton wzrostu wydobywania przypada na odkrywki.

Strata wydobywania z powodu strajków wyniosła w I półroczu b.r. 608 tys.ton - w porównaniu z 436 tys.ton utraczonego z tego tytułu wydobywania w I półroczu ub.r.

"Economist" w artykule p.t. "Pomyślne horoskopy" informuje, że nieznaczny wzrost wydobywania w ciągu pierwszych 6 miesięcy b.r. i szybki wzrost stanu zatrudnienia wpłynęły na zasadniczą zmianę nastrojów planistów z National Coal Board'u, jak o tym sądzić można z ich zmienionych ostatnio poglądów na rozmiary wydobywania brytyjskiego węgla w najbliższej i nieco dalszej przyszłości. Gdy z końcem ub.r. organizacja gospodarcza krajów marshallowskich zapytała, ile węgla Wielka Brytania projektuje wydobyć w roku 1956, National Coal Board nie mógł dać konkretnej odpowiedzi, dowodząc, że wydobywanie będzie zależeć od "względów, które nie zostały przez rząd dotychczas ani rozważone ani tym mniej zdecydowane". Wydobywanie w roku 1952 ocenił - w najlepszym wypadku - na 223 i 1/2 mln.ton /długich/; i gdy OEEC wysunął liczbę 234 mln.ton jako prawdopodobne wydobywanie brytyjskiego węgla w roku 1956, National Coal Board wyraził zdanie, że to przewidywanie może być o 10 mln.ton za duże, i zaproponował liczbę 224 mln.ton przypuszczalnego wydobywania w 1956 r., jako odpowiadającą długo-falowym planom rozbudowy brytyjskiego górnictwa.

Przewidywania te obecnie uległy jednak zasadniczej zmianie - dowodzi "Economist". Komitet Węglowy ministrów krajów marshallowskich, w skład którego wchodzi lord Leathers /członek brytyjskiego gabinetu dla spraw koordynacji zagadnień paliwa i transportu/, opublikował zrewidowany plan wydobywania w ciągu dwu najbliższych lat /podany powyżej/. Wynika z niego, że żaden z krajów nie dokonał tak daleko idącej zmiany swych przewidywań wydobywania - jak Wielka Brytania. Obecnie bowiem Wielka Brytania przewiduje już wydobywanie 226 mln. /długich/ ton w roku 1952, a już 236 mln.ton w roku 1953, pod warunkiem, że górnicy nie będą wykorzystywać obiecanego im prawa do drugiego tygodnia urlopu w ciągu roku. Tak optymistyczne przewidywania oparto na założeniu, że wzrost wydajności w roku bieżącym i przyszłym wyniesie około 3%, przyczyniając się do dodatkowego wydobywania około 6 mln.ton, zaś stan zatrudnienia w kopalniach wzrośnie o 25 000 górników, dając w wyniku wzrost wydobywania o około 8 mln.ton. "Economist" wyraża obawę, że jeśli nawet uda się zwerbować tak znaczną ilość nowych pracowników, to jednak nie będzie wcale łatwym problemem tak ich zatrudnić przy bieżącym wydobywaniu /np. na przodkach a doświadczonych górników przy robotach przygotowawczych/, aby w pierwszym okresie utrzymać niezmnieszoną wydajność. "Economist" słusznie dowodzi, że obecne przewidywania o wydobywaniu 236 mln.ton w roku 1953 - gdy jeszcze niedawno uznano wydobywanie 234 mln.ton za

nieosiągalne w roku 1956 - są wyrazem daleko idących zmian nastrojów i ocen National Coal Board'u. Jak dotychczas Anglia nie zmieniała oficjalnie swych eksportowych cen węgla. Na podstawie cenników brytyjskiego węgla eksportowego, opublikowanych przez tygodnik "The Coal Merchant and Shipper" w dniu 24 maja oraz 21 czerwca b.r. sądzić jednak można, że w ciągu tych kilku tygodni nastąpiła wyżka cen eksportowych węgla brytyjskiego /fob Humber t.zn.kopalń położonych na wschodnim wybrzeżu/ o 12 szylingów 12/6, 10, 7/6, 5 i 2/6 w zależności od sortymentów. Poniżej podano porównanie obu cenników:

	<u>24 maj</u>	<u>21 czerwiec</u>
Derbyshire i		
Yorkshire gruby węgiel energetyczny	105 do 110	117/6 do 120
Yorkshire kostka	105 do 110	117 do 120
" orzechy i groszki	97/6 do 107/6	107 do 110
" drobne	82/6 do 90	90 do 95
Derbyshire miał	62/6 do 72/6	75 do 80

Nie wykluczone jest, że wzrost cennika brytyjskiego węgla eksportowego z portów wschodnich /a więc przeznaczonego głównie dla krajów Skandynawii/ wpłynął fakt podpisania przez te kraje z końcem maja i z początkiem czerwca kontraktów węglowych z Polską po cenach fob przeszło 2 dol. wyższych od cen brytyjskich obowiązujących wedle cennika z 24 maja.

Niemcy zachodnie

"Montan Dienst" informuje, że z ogólnego wydobycia ilości 10,01 mln.ton węgla w maju /wobec 9,71 mln.ton w kwietniu/, eksportowano ponad 2 mln.ton węgla /i koksu/ do następujących krajów:

Francja i Saara ...	-	641	tys.ton
Luksemburg	-	270	" "
Włochy	-	275	" "
Holandia	-	214	" "
Austria	-	208	" "
Szwecja	-	185	" "
Szwajcaria	-	99	" "
Dania	-	87	" "
Belgia	-	36	" "
Jugosławia	-	27	" "
Triest	-	15	" "
Finlandia	-	13	" "
Inne kraje	-	29	" "

Włochy

"Reuter" informuje z Mediolanu, że włoski międzyministerialny komitet węglowy podał do wiadomości, że dostawy węgla do Włoch zaspakajają zapotrzebowanie i że stan zapasów należy uznać za dostateczny. Na 1 czerwca stan zapasów instytucji użyteczności publicznej przedstawiał się następująco: koleje 340 tys. ton, koksownie 372 tys.ton, 7 największych gazowni 210 tys.ton.

Komitet zamierza zwiększyć import węgla brytyjskiego do 180 tys. ton kwartalnie, w tym 45% węgla energetycznego, 45% gazowego oraz 10% antracytu. Dostawy z zachodnich Niemiec nadchodzą regularnie, a ilości uległy wzrostowi od czasu podpisania nowych kontraktów.

Obecnie odbywają się rokowania w sprawie cen antracytu radzieckiego, którego dostawy przewiduje ostatnia umowa włosko-radziecka. W III kwartale Włoski Komitet Węglowy przewiduje dostawy do Włoch niżej wymienionych ilości węgla z krajów europejskich:

Niemcy zachodnie	-	777	tys. ton
Francja	-	130	" "
Wielka Brytania .	-	180	" "
Belgia	-	250	" "
Polska	-	250	" "
Czechosłowacja .	-	15	" "
Jugosławia	-	15	" "

Oprócz tego należy się ponoć spodziewać przywozu 20 tys. ton węgla z Północnej Afryki. "Reuter" cytujące szczegóły komunikatu włoskiego Komitetu Węglowego nie wspomina o zamierzonym imporcie węgla amerykańskiego w III kwartale b.r.

Belgia

Wspomnieliśmy już wyżej o wydanym przez rząd belgijski zakazie importu węgla z Ameryki. Belgia będzie jedynie importować miał koksujący z Niemiec zachodnich i nieco węgla płomiennego z Wielkiej Brytanii.

Paryski "Journal des Charbonnages" informuje, że sytuacja na kopalniach belgijskich jest niepokojąca z trojakiego punktu widzenia: technicznego, finansowego i socjalnego. Obecne instalacje do zwałowania węgla są niedostateczne, hałdowanie węgla zamraża tak duże ilości kapitału pieniężnego, że zmusza do ograniczania rozmiarów inwestycji wreszcie zmniejszenie tempa wydobywania spowodowałoby bezrobocie górników, co skłoniłoby część bezrobotnych do szukania pracy w innych gałęziach produkcji lub nawet w innych krajach /w wypadku robotników cudzoziemskich, których jest wielu zatrudnionych w Belgii/.

W maju rzucano na zwały niespełna 1/2 miliona ton węgla, tak że ogólna ilość zwałów z końcem maja przekroczyła 1 milion ton.

Holandia

"Der Schweizerische Kohlen-Handel" informuje, że górnictwo węglowe Holandii nie osiągnęło jeszcze przedwojennego wydobywania pomimo wysokiej wydajności na robotniko-dniówkę, ponieważ pokłady obecnie eksploatowane są mniej wydajne. Z drugiej strony zapotrzebowanie na węgiel w kraju stale wzrasta, a deficyt węglowy Holandii jest tedy coraz większy. Już w roku 1950 spożycie było większe od wydobywania o 800 tys. ton. Sytuacja zaopatrzeniowa pogorszyła się w ostatnich latach, ponieważ zapotrzebowanie wzrosło z około 15 mln. ton rocznie przed 1950 r. do 17,9 mln. ton w roku 1951, a w roku 1952 praw-

dopodobnie osiągnie 18,3 mln.ton. Wzrost zapotrzebowania węglowego jest wynikiem wzrostu rozmiarów produkcji przemysłowej oraz wzrostu stanu ludności o około 1% /od roku 1938/. Wydajność pracy holenderskiego górnika jest najwyższą w europejskich krajach kapitalistycznych, wyniosła ona w roku 1951 na robotnikodniówkę pod ziemią 1 745 kg. Ocenia się roczny wzrost wydobywania w latach najbliższych na 500 - 600 tys.ton rocznie. Planuje się budowę nowych kopalń w zagłębiu Vlodrop, gdzie wydobywa się węgle chude, takie same jak w kopalni Wilhelmina, gdzie pokłady są niewyczerpane.

Południowa Afryka

Już nieraz informowaliśmy na tym miejscu o ograniczeniu eksportu węgla południowo-afrykańskiego w roku 1951 wskutek wzrostu zapotrzebowania krajowego oraz trudności wagonowych, hamujących dopływ węgla do portów. Ogłoszona obecnie statystyka informuje, że wydobywanie węgla w Południowej Afryce wzrosło z 28,6 mln.ton /krótkich/ w roku 1950 do 28,7 mln.ton /krótkich/ w roku 1951, natomiast eksport w tym samym czasie zmalał z 2,8 do 1,9 mln.ton, a sprzedaż bunkru w portach obniżyła się z 416 do 265 tys.ton.

Wzrost konsumpcji produktów naftowych w Belgii

Ogólna konsumpcja produktów naftowych w Belgii, która w 1949 r. była więcej niż dwukrotnie wyższa w porównaniu z poziomem przedwojennym, powiększyła się o 23% w 1950 r. i o 32% w 1951 r. Konsumpcja głównych produktów naftowych w 1951 r. wyniosła ogółem 2 561 000 ton i stanowiła 11,4% ogólnej konsumpcji energii w Belgii, czyli nieco mniej niż w Wielkiej Brytanii, o połowę mniej niż w Holandii, ale około 2 razy więcej niż w Niemczech zachodnich.

Najważniejszym czynnikiem, który przyczynił się do ogólnego wzrostu konsumpcji paliw płynnych, był wzrost zużycia ciężkich paliw w przemyśle do opalania kotłów. Wewnętrzna konsumpcja ciężkich paliw jest obecnie więcej niż 10 - krotnie większa w stosunku do okresu przedwojennego. W 1951 r. wyniosła ona ponad 1,5 mln.ton, czyli 5/5 ogólnej konsumpcji wewnętrznej głównych produktów naftowych. Ponadto blisko 500 000 ton ciężkich paliw dostarczono jako bunkier. Wzrost zużycia ropy jako źródła energii w przemyśle, kosztem węgla, spowodowany był tym, że podczas gdy krajowe ceny węgla wzrosły 5 - 6-krotnie od 1936-1938 r., ceny krajowe paliw płynnych wzrosły o wiele słabiej. Wzajemna relacja krajowych cen węgla i paliw naftowych umożliwia często amortyzację w ciągu jednego roku przebudowy zakładów z opału węglowego na olej opałowy.

Szacunkowa konsumpcja głównych produktów naftowych w Belgii

/w tysiącach ton metrycznych/

	1948	1949	1950	1951
Konsumpcja wewnętrzna:				
benzyna	590	660	765	865

nafta	22	27	37	50
oleje gazowe	330	360	425	500
ciężkie oleje palne				
i paliwo dieslowskie	450	450	710	1 025
smary	75	75	88	93
Ogółem:	1 467	1 572	2 025	2 533
Bunkier	200	300	260 ^{1/}	480
ogółem: konsumpcja				
wewnętrzna i bunkier	1 667	1 872	2 285	3 013

1/ spadek spowodowany został strajkiem w dokach w Antwerpii.

Zużycie benzyny wzrosło więcej niż dwukrotnie w porównaniu z okresem przedwojennym.

Ogólna zdolność przetwórcza rafinerii belgijskich wynosi obecnie około 2 700 000 ton rocznie. Po ukończeniu budowy nowej rafinerii w Antwerpii w przyszłym roku, zdolność przetwórcza powiększy się do 4 000 000 ton.

Belgijski program rozbudowy przemysłu naftowego stanowi część szerszego programu, obejmującego cały obszar Beneluksu. Po ukończeniu rozbudowy rafinerii belgijskich, ogólna zdolność przetwórcza rafinerii na obszarze Beneluksu osiągnie 11 mln. ton rocznie, podczas gdy bieżące zapotrzebowanie wewnętrzne i obroty bunkrem na tym obszarze wynoszą około 6 mln. ton rocznie. Już obecnie eksportowane są dość duże ilości produktów naftowych, głównie do krajów skandynawskich.

/Petroleum Press Service, czerwiec 1952r/

Wytwory pochodzenia mineralnego

Eksport rudy żelaznej ze Szwecji

Zgodnie ze statystykami portowymi, od czasu gdy spłynęły lody i rozpoczął się nowy sezon transportów morskich, z północnego portu szwedzkiego Lulea przewieziono 1.016 tys. ton rudy żelaznej na 181 statkach. Tegoroczny eksport rudy szwedzkiej zapowiada się jako rekordowy. Optymizm ten znajduje swe uzasadnienie między innymi w wyjątkowo dużych zakupach dokonywanych przez Niemcy zachodnie.

W pierwszych czterech miesiącach bieżącego roku eksport rudy żelaznej ze Szwecji osiągnął 4.102 tys. ton w porównaniu z 3.424 tys. ton w tym samym okresie ubiegłego roku. Średnia cena kwietniowa wynosiła 56 koron za tonę, podczas gdy w 1951r. 34 korony.

/Wg. Reutersa, 4 lipca 1952 r./

Nowe złoża rudy żelaznej w Indiach

W Indiach zostały odkryte nowe złoża rudy żelaznej szacowane na 1.730 mln ton. Ogólne zasoby rudy żelaznej w Indiach wynoszą obecnie ponad 10 mld ton.

/Wg. ANA, 28 czerwca 1952 r./

Wzrost eksportu rudy żelaznej z Kanady do Japonii

Wysyłki rudy żelaznej z Kolumbii Brytyjskich do Japonii wzrosły do 100.000 ton miesięcznie. Ponieważ przemysł stalowy w tej prowincji nie jest obecnie rozwinięty, przemysłowcy w Kolumbii Brytyjskiej zmuszeni są do zakupywania stali wytapianej z rudy eksportowanej do Japonii, co napotyka jednakowoż na liczne protesty.

/Wg. Metal Bulletin, 24 czerwca 52 r./

Wzrost zainteresowania Stanów Zjednoczonych turecką rudą manganową.

Według doniesień z Istambułu, Stany Zjednoczone przejawiają coraz żywsze zainteresowanie turecką rudą manganową. Koła handlowe stwierdzają duży napływ zapytań. Niektóre firmy amerykańskie skłonne są płacić do \$ 52 za tonę f.o.b. Izmir.

/Metal Bulletin, 24 czerwca 1952 r./

Wydobycie i eksport niektórych rud w Związku Południowej Afryki

	Wydobycie		eksport	
	1950 r.	1951 r.	1950 r.	1951 r.
	/ w tysiącach ton/			
ruda chromowa				
ponad 48%	55,6	38,8		
44 - 48%	217,6	268,1	472,6	492,7
poniżej 44%	223,1	238,1		
ruda manganowa				
ponad 48%	31,5	22,5		
45 - 48%	82,7	73,3	710,0	574,2
40 - 45%	341,5	400,2		
poniżej 40%	244,6	262,9		
ruda żelazna	1.189,2	1.421,1	-	22,4

/BIKI, 24 czerwca 1952 r./

Import rudy tungstenu do Stanów Zjednoczonych w I kwartale 1952 roku.

Według doniesień amerykańskiego Urzędu Górniczego, import rudy tungstenu do Stanów Zjednoczonych w okresie pierwszych trzech miesięcy 1952 r. kształtował się w następujący sposób /w krótkich tonach zawartości metalu/:

	dla natychmiastowej konsumpcji	do składów celnych
Australia	52	22
Boliwia	172	-
Brazylia	122	39
Malaje Brytyjskie	-	5
Burma	19	62
Chiny	10	-
Hong-Kong	13	2
Korea Południowa	294	1
Meksyk	34	26
Peru	1	16
Portugalia	206	92
Hiszpania	166	63
Thailand	49	97
	1.128	425

Krajowa produkcja koncentratów tungstenu w I kwartale 1952 r. wyniosła 1.585 krótkich ton /60% WO₃/. Przeciętna produkcja kwartalna w 1951 r. wynosiła 1.542 ton. Konsumpcja w I kwartale oceniana jest na 1.288 krótkich ton zawartości tungstenu wobec 1.215 ton w IV kwartale 1951 r. Zapasy przy końcu I kwartału wynosiły ogółem 1.457 ton wobec 2.000 ton przy końcu 1951 r.

/Metal Bulletin, 20 czerwca 1952 r./

Produkcja i eksport kolumbitu w Nigerii

Według danych zawartych w sprawozdaniu departamentu górnictwa Nigerii za okres roczny kończący się 31 marca 1951 r., eksport kolumbitu osiągnął w tym sezonie 856 ton.

Produkcja w sezonie 1950/51 osiągnęła 899 ton wobec 1.144 w 1949 r. /wraz z I kwartałem 1950 r./ i 1.096 ton w 1948 r.

Produkcja kolumbitu w Nigerii, która silnie wzrosła podczas wojny osiągając w 1944 r. poziom 2.055 ton, w latach powojennych wykazuje spadek. W 1939 r. produkcja wynosiła 431 ton.

/Wg. Metal Bulletin, 27 czerwca 1952 r./

Obniżenie ceny rudy tungstenu w Wielkiej Brytanii

Brytyjskie Ministerstwo Surowców ogłosiło, że z dniem 26 czerwca 1952 r. cena sprzedażna rudy tungstenu 65% /ordinary quality/ obniżona została do 467 s 6 d za długą tonę zawartości WO₃ z dostawą odbiorcy i opiera się na bieżącej cenie zakupu wynoszącej 445 s za długą tonę c.i.f. Dotychczasowa cena sprzedażna wynosiła 500 s.

Różnica pomiędzy cenami zakupu i sprzedaży powstała w wyniku doliczania przez rząd kosztów transportu, magazynowania, manipulacyjnych, prowizji agenta oraz prowizji na pokrycie ewentualnych strat przy długofalowych zakupach dokonywanych przez rząd w celu zabezpieczenia dostaw rudy tungstenu dla przemysłu brytyjskiego.

/Wg. Metal Bulletin, 27 czerwca 1952 r./

S Z K Ł O

Import wyrobów ze szkła do Szwecji w 1952 r.

Szwecja w 1952 r. będzie importować wyroby ze szkła z następujących państw z którymi zawarte zostały umowy handlowe:

wartość w Skr.

Niemcy zachodnie	
wyroby ze szkła i kryształu	1.000.000
Czechosłowacja	
szkło okienne, szkło lane	
i zbrojone, szkło nietłukące	1.200.000
szkło techniczne i optyczne,	
szkło ochronne	250.000
pryzmaty ze szkła do kandelabrow	750.000
różne wyroby ze szkła	300.000
Austria	
pryzmaty kryształowe do kandelabrow	500.000
różne wyroby ze szkła	300.000
Finlandia	
artykuły gospodarstwa domowego	.
ze szkła i szkło ozdobne	300.000

/ ANA, 28 czerwca 1952 r./

I/2030

Chemikalia

Meldunki z kapitalistycznego rynku chemikalii

Wedle informacji podanych przez Reutera z pierwszych dni lipca amerykański rynek chemikalii wykazywał w tym okresie tendencje nieregularne, bez większych jednak zmian. Ogólnie można stwierdzić, że okres osłabienia rynku, obserwowany od kilku tygodni nie zakończył się jeszcze. W dalszym ciągu notuje się niewielkie tylko zakupy ze strony konsumentów. Podaż kluczowych chemikalii była w tym okresie w szeregu wypadkach większa niż popyt, który np. w odniesieniu do sody kaustycznej był bardzo nikły i nic nie zapowiadało jego zwiększenia. Notowano dalsze oferty na natychmiastowe dostawy chloru, a produkcja kwasu szczawowego została w wielu fabrykach przerwana z powodu nadmiaru tego artykułu na rynku.

W następstwie zwiększonej produkcji i małego popytu zniesiono na całym obszarze Stanów Zjednoczonych kontrolę przydziałów kwasu naftenowego. W dalszym ciągu zapotrzebowanie na kwas siarkowy przemysłu hutniczego wykazywało w omawianym okresie spadek nie powodujący jednak obniżki cen, ponieważ popyt na ten kwas ze strony innych przemysłów jest nadal znaczny. Dostawy kwasu octowego i chromowego oraz solnego wystarczają ponoć na pokrycie bieżącego zapotrzebowania konsumentów. Związki cynku obniżyły się w cenie w następstwie spadku cen tego metalu. Cena statystycznego alkoholu butylowego zniżkowała do poziomu 15 ¢ za lb, a syntetycznego butylowego octanu do 14,25 ¢ za lb. Reuter donosił również w dn. 3.VII o spadku ceny importowanego surowego naftalenu do 5 ¢ za lb.

W tym samym czasie na rynku brytyjskim wytworzyła się sytuacja podobna jak na rynku amerykańskim, lecz osłabienie tendencji nie było w tym wypadku tak silne. Obróty pozostawały jednak nadal ograniczone, a konsumpcja chemikalii odbywała się raczej kosztem zapasów u konsumentów, lub przy niewielkich zakupach na potrzeby bieżące, co powodowało wzrost zapasów w ośrodkach wytwórczych. W zakresie farmaceutyków i innych artykułów chemicznych o podobnych bardziej złożonych procesach wytwórczych, zaznaczyło się w ostatnim tygodniu czerwca i w pierwszych dniach lipca sezonowe osłabienie tendencji i krańcowe ceny wielu artykułów obniżyły się. Transakcje w dziedzinie artykułów węglopochodnych były umiarkowane przy niewielkiej ilości nowych kontraktów w zakresie lekkich i ciężkich produktów kreoizotowych.

Przy końcu omawianego okresu rynek brytyjski nieznacznie się ożywił głównie na skutek wzrostu zakupów na eksport, oraz w związku ze zwiększonym popytem ze strony przemysłu farbiarskiego. Jednocześnie jednak Reuter meldował: o obniżeniu się cen terpentyny i żywicy, o niezmiennych tendencjach w odnie-

sieniu do większości olejków eterycznych i o nieznacznych dostawach metalokreozolu i pirydyny.

/Wg. Chemical Age i Reutersa/

Wzrost wydobycia soli w Chińskiej Republice Ludowej

Według oświadczenia Głównego Zarządu do Spraw Soli Ministerstwa Finansów, wydobycie soli w Chińskiej Republice Ludowej wzrosło znacznie w r.ub. i przekroczyło cyfry planu produkcji o 30,6%, kształtując się na poziomie o 71,6% wyższym niż w 1950 r. i na poziomie wyższym niż średnia roczna w okresie rządów kuomintangowskich. Przeciętna zawartość chlorku sodu w ogólnej produkcji wyniosła 98,5% co stanowiło rekord w historii Chin.

/Wg. BIKI z 28.VI.52 r./

Obniżenie cen siarki, pirytów i kwasu siarkowego we Francji

Wedle komunikatu Biuletynu Cen w dn. 3 czerwca ustanowione zostały we Francji nowe ceny na krajową i importowaną siarkę i piryty przeznaczone dla produkcji kwasu siarkowego, a z kolei dla produkcji nawozów i celulozy bielonej. Nowa cena pirytów wynosi 8.650 fr.fr. za tonę o zawartości ca 48% siarki, czyli 8.650 fr. za 480 kg czystej siarki. Poprzednia cena wynosiła 9.100 fr.fr. za tonę pirytów. Maksymalna sprzedażna cena 20% kwasu siarkowego ustalona została na poziomie 1.438 fr.fr. za 100 kg wobec uprzednio 1.514 fr.fr., a na kwas siarkowy o innych stężeniach od 1.087 fr do 1.313 fr.fr. za 100 kg.

/Wg. BIKI z 28.VI.1952 r./

Eksport siarki z Włoch w I kwartale br.

W pierwszych trzech miesiącach br. Włochy eksportowały jedynie 12.330 ton siarki surowej za sumę 794,8 mln lirów w porównaniu z 32.211 ton i 1.571 tys. lirów w tym samym czasie roku poprzedniego. Eksport ten skierowany był prawie wyłącznie do czterech następujących krajów:

Austria	- 880,4 ton	- 60,1 mln L.	- 68.200 L/t
Francja	- 7250,0 "	- 471,2 " "	- 63.000 "
Szwecja	- 2000,0 "	- 127,7 " "	- 63.850 "
Alger	- 2090,0 "	- 135,9 " "	- 65.000 "

W I kwartale r.ub. duże ilości siarki surowej importowała z Włoch Australia - 7.735 ton płacąc średnio 31.450 L/t fob, następnie Indie - 3.300 ton, Finlandia - 2.000 ton i Belgia - 1.605,0 ton. Średnia cena eksportowa siarki/wynosiła w r.ub. 44.500 L/t.
/surowej

W pierwszych trzech miesiącach r.b. Włochy eksportowały 7.915 ton siarki rafinowanej uzyskując średnio 112.800 lirów za tonę w porównaniu do eksportu 7.734 ton i 68.600 L/t o rok wcześniej. Siarkę rafinowaną importowały z Włoch m.in. w okresie omawianym następujące kraje:

Austria	- 2.332 ton	- 263,9 mln. L	- 113,0 L/g
Finlandia	- 305 "	- 28,5 "	- 93,3 "
Jugosławia	- 570 "	- 56,7 "	- 99,0 "
Szwecja	- 470 "	- 66,6 "	- 141,3 "

/Statistica del Commercio Con
l'estro/

Spadek cen na szwedzkim rynku chemikali

The Chemical Age z końca czerwca br. donosił o ogólnym spadku cen na szwedzkim rynku chemikali. Większa część konsumentów pokrywa obecnie zapotrzebowania produkcyjne z zapasów, a wiele firm chemicznych, które jeszcze kilka miesięcy temu nie mogły sprostać wyjątkowo silnemu popytowi, obecnie ma duże i rosnące trudności ze sprzedażą wyprodukowanych artykułów.

Silny spadek na chemikalia rejestrowany jest np. w przemyśle szklanym, który w r.ub. wykazywał bardzo silne zapotrzebowanie. Obecnie zaś producenci szkła twierdzą, że posiadane przez nich zapasy produktów chemicznych starczą im na pozostałe 6 miesięcy br. Podobnie, lecz może nie w tak ostrym stopniu - zmieniła się sytuacja w odniesieniu do popytu szwedzkiego przemysłu papierniczego, który w tym samym okresie r.ub. nie mógł uzyskać dostatecznych ilości siarki, a obecnie w wielu wypadkach ogranicza swoje zakupy celem zmniejszenia posiadanych zapasów tego surowca.

Większość ciężkich produktów chemicznych nie wykazuje jednak poważniejszego osłabienia rynku z wyjątkiem sody kalcyonowanej, której ceny obniżyły się ostatnio o 15 kr. na tonie.

Tlenki metali charakteryzują się w ostatnich tygodniach systematycznym obniżeniem się cen, a import bieli cynkowej z Polski - jak pisze wyżej wymieniony periodyk branżowy - został obecnie bardzo zmniejszony. "Wydaje się - pisze ten sam tygodnik - że Polska sprzedaje obecnie biel cynkową po najniższej cenie w Europie".

Ceny soli metali w Szwecji również obniżyły się, lecz tylko nieznacznie. Surowy naftalen, którego wahania cen były do niedawna bardzo znaczne, sprzedawany jest obecnie po 1.10 kr - 1.25 kr za kg, w porównaniu z 2 kr kilka miesięcy temu. Ceny szelaku wykazywały również spadek, a kazeina notowana w sierpniu r.ub. na poziomie 4.10 kr sprzedawana jest obecnie po 1.50 kr za kg.

/The Chemical Age 28.VI.1952 r./

Wskaźnik cen chemikali w Anglii

Opierając się na opracowanym przez Board of Trade Journal i opublikowanym w odstępach miesięcznych wskaźniku cen surowców i poszczególnych artykułów przemysłowych, należy stwierdzić, że wskaźnik cen dla chemikali /general Chemicals/ obniżył się w maju br. poraz pierwszy od chwili amerykańskiej inwazji na Koreę co ilustruje zestawienie poniższe /30.VI.1949 = 100/

	1950	1951	1952
styczeń	105,2	115,0	134,9
luty	105,2	115,7	137,0
marzec	105,2	115,9	138,5
kwiecień	107,5	121,8	138,7
maj	109,5	125,3	<u>138,6</u>
czerwiec	<u>110,5</u>	125,7	
lipiec	110,7	127,2	
sierpień	110,8	127,4	
wrzesień	110,9	127,6	
październik	111,2	130,2	
listopad	111,5	130,4	
grudzień	112,4	131,0	

/ Board of Trade Journal 14.VI.1952 r./

Kauczuk drewno, papier

Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczukowego

Trwająca od końca maja br. na rynku londyńskim lekka tendencja zwyżkowa na kauczuk naturalny, osiągnęła swoje maksimum pod koniec czerwca, kiedy za RSS Nr. 1 /natychmiast/ płacono 28 3/4 d za lb. Pierwszą dekadę lipca br. charakteryzuje już tendencja zniżkowa na kauczuk naturalny, tak że w dniu 8.VII.br. notowania RSS Nr. 1 /natychmiast/ wyniosły w Londynie już tylko 26 3/4 d za lb.

/Według Financial Times, 25.VI - 5.VII i Biul. Giełdowego PAP z 2.VII i 9.VII.br./.

Zdaniem amerykańskiej specjalnej Komisji dla spraw surowcowych w ciągu najbliższych 25-ciu lat nastąpi bardzo znaczny wzrost produkcji kauczuku syntetycznego w celu zaspokojenia zapotrzebowania światowego, które według oceny powyższej Komisji wzrośnie przeszło dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1950. Zwiększenie produkcji kauczuku naturalnego szacowane jest w tym okresie tylko na 25%.

Samo zapotrzebowanie Stanów Zjednoczonych na kauczuk zwiększy się prawie dwukrotnie do poziomu 2,5 mln l. t. Powyższa Komisja twierdzi, że USA posiadają wystarczające zasoby surowcowe dla całkowitego zaspokojenia powyższego zapotrzebowania produkcją kauczuku syntetycznego.

Zapotrzebowanie innych krajów kapitalistycznych na kauczuk szacowane jest również na 2,5 mln l. ton. Łącznie więc zapotrzebowanie świata kapitalistycznego na kauczuk naturalny i syntetyczny wyniesie za 25 lat 5 mln l. ton. Według oceny Komisji podaż kauczuku naturalnego wyniesie około 2,3 mln l. ton w porównaniu z 1,5 mln l. ton w 1950 r., a syntetycznego 2,7 mln l. ton w porównaniu z 625 tys ton w 1950 r.

/ Według The Financial Times z 26.VI.52 r./

W japońskich kołach oficjalnych kategorycznie zaprzecza się doniesieniom z Singapuru według których rząd japoński zakupuje obecnie kauczuk na zapasy strategiczne. Jak głosi oświadczenie Stowarzyszenia Japońskich Firm Przemysłu Gumowego, zwiększone zakupy kauczuku naturalnego przez Japonię, jakie miały miejsce ostatnio, spowodowane zostały zamiarem amerykańskich władz okupacyjnych nabycia w Japonii 930 ton kauczuku RSS Nr. 3. Okres dostawy tego kauczuku wynosić ma od 30 do 105 dni. Najwyższa cena przyjęta przez Amerykanów wynosi 29,5 ¢ za lb /650,36 ¢ za tonę/ dla dostaw na bliższe terminy i 27,5 ¢ za lb /606,27 ¢ za tonę/ na dostawy na dalsze terminy. Przypuszcza się, że około 400 ton kauczuku importowane zostanie z Indonezji, ponieważ większe firmy japońskie pozostają

w ścisłych stosunkach handlowych z eksporterami indonezyjskimi.

Jak donosi prasa sjamska obniżka cen kauczuku wywołała silne niezadowolenie w południowym Sjamie, gdzie kauczuk jest najważniejszym artykułem eksportowym. Amerykańscy importerzy, chcąc jeszcze bardziej pogłębić spadek cen kauczuku, przerwali od czerwca br. swoje zakupy w rezultacie czego w chwili obecnej prawie 75% plantacji nie eksploatuje się zupełnie, a resztę tylko częściowo.

/ Według BIKI z 24.VI.52 r./

Jak donoszą z Colombo w dniu 3.VII.br. odpłynął z Cejlonu polski statek "Jedność" wioząc 4.000 tys. ton kauczuku naturalnego dla Chin. Ogółem od października ub.r. Chiny otrzymały z Cejlonu 17,5 tys. ton kauczuku naturalnego, stając się tym samym jednym z największych odbiorców kauczuku cejlońskiego.

/według New York Herald Tribune z 4.VII.52 r./

Poniższe zestawienia obrazują statystyczną sytuację na rynku kauczuku naturalnego Indonezji, Malajów i Cejlonu w pierwszym kwartale 1952 r. i 1951 r.

	I kwartał 1951 r.	I kwartał 1952 r.
	<u>w t y s i ą c a c h l. t o n</u>	
<u>M A L A J E</u>		
<u>Produkcja</u>	164,1	140,8
w tym:		
na dużych plantacjach	86,9	76,9
na drobnych plantacjach	77,2	63,9
<u>Eksport</u> /brutto/	166,1	90,9
w tym:		
U.S.A.	88,3	79,6
Anglia	55,4	62,9
Francja	18,9	16,4
Niemcy zachodnie	13,0	15,8
Japonia	10,8	11,6
Włochy	11,2	8,6
Argentyna	5,7	6,3
Z.S.R.R.	8,1	5,5
Kanada	10,8	5,4
Australia	11,5	5,1
<u>Eksport</u> - /netto/	144,8	153,0
<u>Import</u>	166,1	90,9
w tym:		
Indonezja	138,3	75,2
<u>Zapasy</u>	149,7	112,2
<u>I N D O N E Z J A</u>		
<u>Produkcja</u>	196,9	189,1
w tym:		
na dużych plantacjach	41,1	69,8

na drobnych plantacjach	155,8	119,3
<u>Eksport</u>	183,8	182,3
w tym:		
Malaje	138,2	75,5
U.S.A.	17,9	74,8
Holandia	7,4	13,0
Anglia	2,0	5,8
Belgia	0,8	3,9
Niemcy zachodnie	2,6	3,5
<u>C E J L O N</u>		
<u>Produkcja</u>	26,0	22,0
w tym:		
na wielkich plantacjach	20,5	18,5
na drobnych plantacjach	5,5	3,5
<u>Eksport</u>	32,2	26,8
w tym:		
Anglia	8,2	7,8
Włochy	3,8	4,4
U.S.A.	8,1	4,1
Chiny	...	2,9
Kanada	1,8	1,5
<u>Zapasy</u>	7,9	10,4

Jak widać z powyższych zestawień, pomimo zmniejszenia produkcji w pierwszym kwartale br. w porównaniu z I kwartałem 1951 roku, Indonezja nadal pozostała największym producentem kauczuku naturalnego. Spadek produkcji kauczuku indonezyjskiego w I kwartale br. w porównaniu z analogicznym okresem ub.r. wyniósł 4%, natomiast eksport utrzymał się na tym samym poziomie z tym, że wywóz na Malaje obniżył się o 45% natomiast dostawy do U.S.A. zwiększyły się o 320%, a do Holandii o 75%. Należy jeszcze zwrócić uwagę, że produkcja spadła tylko na małych plantacjach, podczas gdy na wielkich plantacjach produkcja kauczuku znacznie wzrosła.

Drugi wielki producent kauczuku naturalnego. Malaje obniżyły swoją produkcję w omawianym okresie o 14%. Przy czym spadła produkcja zarówno na dużych jak i na drobnych plantacjach. Import kauczuku z Indonezji na Malaje zmniejszył się w tym czasie o 46% zaś ogólny eksport brutto o 22% w tym dostawy do U.S.A. obniżyły się o 11%, do Francji o 13%, natomiast eksport do Anglii wzrósł o 13%. Eksport netto zwiększył się nieznacznie - o 5%, a zapasy zmniejszyły się o 25%.

Jeśli chodzi o Ceylon, to jego produkcja kauczuku w omawianym okresie spadła o 15%, a eksport o 20%, natomiast zapasy powiększyły się o 32%.

/Według Rubber Statistical Bulletin czerwiec
1952 r. /

Importerzy brytyjscy ociągają się z zakupem drewna
miękkiego

Pomimo obniżenia cen, oferowanego Anglii przez ZSRR, Polskę i Czechosłowację, drewna miękkiego, importerzy brytyjscy

odnoszą się z dużą rezerwą do zawierania odpowiednich transakcji. Jak wiadomo Z.S.R.R. zaoferował 100 tys. stds. W kołach importerów brytyjskich utrzymuje się, że przeszkodą do zawierania transakcji są trudności w czarterowaniu, oraz wielkości proponowanych przez dostawców kontraktów, z których najmnijšie przewidują ilości zbyt. jednak wielkie dla indywidualnych importerów, biorąc pod uwagę obecną sytuację na rynku.

/Według Financial Times z 27.VI.52 r./

Poniższe zestawienie obrazuje eksport drewna z Norwegii w pierwszym kwartale 1952 r. w porównaniu z analogicznym okresem 1951 r.

	I kwartał 1951 r.	I kwartał 1952 r.
	w m e t r a c h 3	
<u>Okraglaki</u>	11.309	25.633
w tym:		
Anglia	9.962	23.246
Holandia	735	1.368
<u>Tarcica</u>	1.859	2.685
w tym:		
Holandia	599	1.578
Anglia	350	202
<u>Drewno heblowane</u>	19.463	12.238
w tym:		
Australia	10.186	6.310
Anglia	5.974	4.725
Dania	2.894	248
<u>Komplety skrzynkowe</u>	9.596	5.978
w tym:		
Anglia	3.008	2.797
Unia Płd. Afrykańska	4.497	1.982
Holandia	633	889

/Według Manedsoppgaver over Vareomsetningen
Med Utlandet marzec 1952 r./

S Z W E C J A

Z międzynarodowego rynku miazgi drzewnej

Na szwedzkim rynku miazgi drzewnej panują tendencje zastoju. Ilość zawieranych transakcji jest nieznaczna. Większość z nich to kontrakty na małe ładunki z natychmiastową dostawą do Południowej Ameryki. Ceny dla tych dostaw zostały ustalone mniej więcej na poziomie cen dla Europy w drugim kwartale br., a niektóre trochę poniżej tego poziomu.

Obecny zastój na rynku miazgi drzewnej spowodowany jest z jednej strony spadkiem produkcji papieru i włókien sztucznych w szeregu krajach, z drugiej zaś wstrzymywaniem się nabywców od zawierania transakcji z uwagi na przewidywaną

przyszłą obniżkę cen.

Oдноśnie cen na rynku miazgi drzewnej jasnym jest, że obecna, pół roku trwająca już zniżkowa tendencja, jaka nastąpiła po okresie haussy wywołanej dużym popytem w 1950 i 1951 nie osiągnęła swego najniższego punktu. Nabywcy wykorzystują obecną sytuację dla wywarcia nacisku w kierunku dalszej obniżki cen, a zwłaszcza usunięcia uciążliwych eksportowych opłat wyrównawczych na miazgę skandynawską.

Ze względu na obecną sytuację rynkową i trudności w składowaniu, producenci szwedzcy wprowadzają pewne ograniczenia w produkcji miazgi drzewnej. Obecnie po ustaleniu przez Anglię nowych zmniejszonych cen maksymalnych, okazało się, że brytyjscy importerzy gotowi są zawrzeć umowy ale po cenach znacznie niższych od oficjalnych cen maksymalnych. Dużą rolę odgrywają przy tym oferty tańszej miazgi amerykańskiej.

Eksporterzy szwedzcy oferują miazgę drzewną na III kwartał br. po cenach o £ 5-6 niższych od angielskich cen maksymalnych. Oferowana cena celulozy wiskozowej wynosi około 1.050 koron szwedzkich za tonę netto fob szwedzkie porty. /1.540 koron szwedzkich za tonę - w analogicznym okresie roku ubiegłego/.

U. S. A.

Rząd Stanów Zjednoczonych postanowił znieść ograniczenia eksportowe na służącą do wyrobu papieru celulozę sulfitową bieloną i niebieloną, oraz na bieloną sulfatową. W ten sposób cały eksport miazgi drzewnej z U.S.A. oparty został na "open and licensing". Inne gatunki miazgi drzewnej zostały już uprzednio zwolnione od ograniczeń eksportowych. Decyzja zniesienia restrykcji wywozowych w stosunku do ostatnich trzech gatunków miazgi drzewnej, tłumaczona jest w kołach rządowych zmniejszonym popytem na dostawy zarówno zagraniczne, jak i na rynek wewnętrzny.

W U.S.A. oczekiwane jest z niecierpliwością ogłoszenie cyfr dotyczących importu miazgi drzewnej w kwietniu br., to jest w pierwszym miesiącu po obniżce cen miazgi skandynawskiej. W ciągu pierwszego kwartału br. import wszystkich gatunków miazgi drzewnej spadł i pomimo obniżenia cen miazgi skandynawskiej przypuszcza się, że cyfry za kwiecień wykażą raczej dalszy spadek niż wzrost importu.

/Według: The World's Paper Trade Review 26.VI.52/

Produkcja miazgi drzewnej w Szwecji

	1950	1951
	w tysiącach ton	
O g ó ł e m	3.175	3.350
w tym: miazga drzewna		
mechaniczna	725	775
celuloza	2.450	2.575
w tym: sulfitowa	1.425	1.475
sulfatowa	1.025	1.100

/Według BIKI - 26.VI.52 r./

Obniżka cen eksportowych z Finlandii artykułów celulozo-papierniczych.

Poniższe zestawienie obrazuje obniżkę cen fińskich eksportowanych artykułów celulozo-papierniczych, w ciągu pierwszych czterech miesięcy br. /w tysiącach mrk. fin. za tonę/:

	<u>1 9 5 2</u>			
	I	II	III	IV
celuloza sulfatowa				
niebielona	69,8	73,8	70,4	55,2
celuloza wiskozowa	92,1	92,2	89,1	77,8
celuloza sulfitowa				
bielona	80,5	80,4	82,9	60,0
celuloza sulfitowa				
niebielona	69,9	68,5	70,4	54,5
miazga drzewna				
mechaniczna	28,4	28,3	26,9	25,2
biały karton	41,3	42,2	41,1	37,9
papier gazetowy	44,0	42,2	42,9	37,0
papier "Kraft"	60,4	54,0	59,3	59,6

/Według BIKI z 24.VI.52 r./

Sytuacja na rynku papieru w Japonii

W chwili obecnej w Japonii ma miejsce znaczny wzrost produkcji papieru i duży popyt na ten towar.

Produkcja papieru w Japonii wynosiła:

w 1946 - 208,7 tys. ton
" 1948 - 426,4 " "
" 1950 - 861,8 " "
" 1951 - 1.088,6 " " /cyfra szacunkowa/

Według programu opracowanego przez Federację Japońskich Fabrykantów Papieru i Celulozy zatwierdzonego przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego i Przemysłu, w 1952 r. produkcja papieru w Japonii wynieść ma 1.442 tys. ton, tj. około 93% poziomu przedwojennego z 1941 r.

Zapotrzebowanie na papier wyniosło w 1951 r. - 1.315,4 tys. ton, a w 1952 r. wzrosło, jak przypuszczają, do 1.587,6 tys. ton.

/Według BIKI z 28.VI.52 r./

Surowce włókiennicze i wyroby

B A W E Ł N A

Wiadomości z rynku bawełny w Z.S.R.R.

W najbliższych latach uprawa bawełny w Z.S.R.R. wzrośnie bardzo znacznie nie tylko ze względu na udostępnienie rolnictwu ponad 750.000 ha nawodnionych obszarów w regionie nowej Wołgo-Donieckiej drogi wodnej, z których wielkie obszary przeznaczone zostaną pod uprawę bawełny, lecz również w związku z sukcesem jaki odnosi obecnie agronomia radziecka w opanowaniu gruntów o solnym podłożu.

Znaczne obszary doliny Kura-araksyńskiej posiadają glebę przesyconą solą co umożliwiało dotychczas uprawianie jej na większą skalę. Podobne jednak warunki istnieją w Azerbejdżanie gdzie obecnie rok rocznie dokonywane są doskonałe zbiory bawełny o dużej wydajności z ha. Wyniki te uzyskali agronomowie radzieccy po odpowiednim przemyciu gleby za pomocą na szeroką skalę zakrojonego systemu melioracyjno-irrygacyjnego. W ostatnich latach zostało tam przemyte około 25.000 ha i przemywanie dało doskonałe wyniki. W roku obecnym przemywanie zostało wykonane na przestrzeni 50.000 ha, zaś na przyszły rok roboty melioracyjne w Azerbejdżanie zostaną wykonane na dwukrotnie większych obszarach niż w r.b. i dotychczas nie wykorzystane ogromne połacie ziemi przesyconej solą zostaną oddane do użytku plantatorom bawełny jako urodzajne pola.

Równolegle do akcji melioracyjnej w Azerbejdżanie wykonywane mają być podobne roboty w w.w. dolinie Kura-araksyńskiej, a pierwszym etapem tych gigantycznych prac jest zwołanie narady wytwórczej i programowej wszystkich specjalistów w tej dziedzinie, którzy posiadają doświadczenie w przemywaniu gruntów o podłożu solnym w Azerbejdżanie.

Równocześnie z pracami jak najszybszego zwiększenia obszaru uprawy bawełny w Z.S.R.R. rozwija się systematycznie akcja produkowania nowych i lepszych gatunków. Hodowcy bawełny południowych regionów zaporoża, postanowili wprowadzić do uprawy nowy, bardziej wydajny gatunek bawełny, odpowiadający miejscowym warunkom klimatycznym, którego zbiory nie będą ulegały opóźnieniom. Po odbytych naradach postanowiono dokonać prób z gatunkiem "D-18" nasionami sprowadzonymi z Dagestanu, w miejsce uprawianego uprzednio gatunku "611-B". Proces wzrostu i dojrzewania został w ten sposób skrócony o 5 - 7 dni przy otrzymaniu włókna I gatunku.

/Według Sow. Chłopkowodstwo Nr. 47/

Wzrost produkcji bawełny w Albanii

Albańskie rolnictwo co rok zwiększa swoje dostawy bawełny dla krajowego przemysłu. Zbiór bawełny w sezonie ubiegłym przewyższył o 54 razy zbiory przedwojenne i niebawem Albanii stanie się samowystarczająca w odniesieniu do tego podstawowego surowca włókienniczego. Powierzchnia uprawy została w sezonie bieżącym powiększona o 1/3. Wszystkie instytucje i spółdzielnie pracy oraz poszczególne gospodarstwa przekroczyły w r.ub. plany zasiewu bawełny podobnie jak przekroczony został plan przygotowań do następnego zasiewu. W szeregu okolic zbiory bawełny wyniosły w r.ub. od 10 do 18 centnarów z ha.

Meldunki z kapitalistycznych rynków bawełny

Pierwsza dekada lipca przyniosła osłabienie tendencji na amerykańskim rynku bawełny. Cena Middling 15/16" zniżkowała w dostawach natychmiastowych na giełdzie nowojorskiej z 40,95 ¢ za lb w dn. 1.VII na 40,60 ¢ za lb w dn. 8.VII; w dostawach październikowych odpowiednia zniżka cen wynosiła z 37,17 ¢ na 36,99 ¢ za lb.

Równolegle do zniżki cen bawełny w Stanach Zjednoczonych nastąpiło nieznaczne osłabienie tendencji w Sao Paulo, gdzie notowania gat. Nr. 4,5 w dostawach natychmiastowych obniżyły się z 314 cruzeiros za 15 kg w dn. 1.VII na 307 w tydzień później, a gatunku Nr. 5 odpowiednio z 298 cruzeiros za 15 kg na 291.

W przeciwieństwie do powyższego tak giełda Aleksandryjska jak i w Bombaju wykazywały pewną wyżkę cen. W notowaniach terminowych Karnak z dostawą na listopad br. zwyżkował w cenie z 92,60 talarów za kantar na 95,75, a Ashmouni w dostawach na październik odpowiednio z 69,30 talarów za kantar /99,05 lb/ na 70,23. W notowaniach dostaw natychmiastowych powyższa zwyżka cen nie była obserwowana.

Najwyższy gatunek bawełny indyjskiej "Camilla" notowany był w dn. 8.VII w dostawach natychmiastowych na poziomie 805 rupii za candy /784 lbs./ wobec 775 rupii o tydzień wcześniej. W podobnym stosunku zwyżkowały również w Bombaju ceny innych, niższych gatunków bawełny indyjskiej. Wzrost ceny gatunku Omra wyniósł w tym okresie około 50 rupii do poziomu 685-710 za candy w dostawach natychmiast.

S T A N Y Z J E D N O C Z O N E

Główna uwaga kół handlowych w U.S.A. skupiała się w pierwszym tygodniu lipca na szacunkach i ocenach aktualnego obszaru uprawy bawełny w Stanach Zjednoczonych, oraz jej obecnych zbiorów. Według ocen prywatnych /oficjalne winny być ogłoszone później/ tegoroczny obszar uprawy bawełny wykazuje dalszy umiarkowany wzrost w stosunku do szacunków z miesięcy poprzednich. Dziennik "Journal of Commerce" wymienia np. cyfrę 26.122 tys. akrów w porównaniu z 26.067 tys. szacowanymi dotychczas.

Inny periodyk "Daily News Record" zapowiadał w pierwszych dniach lipca obszar uprawy na 26.772 tys. akrów co oznaczało by 6,4% spadku z powierzchnią zbioru bawełny w r.ub. Przyjmując 74,3% optymalnych warunków wegetacji, tegoroczny zbiór bawełny powinien wynieść 15.550 tys. bel po 500 lb wagi brutto wobec 15.130 tys. w sezonie poprzednim. Szacunki "Journal of Commerce" są jeszcze wyższe wynosząc 15.750 - 16.250 tys. bel. Maksymalna wielkość szacowanych zbiorów byłaby zatem o 7% wyższa od rezultatów zeszłorocznych.

Pierwsza biała bawełna amerykańskiej zebranej w sezonie 1952-53 sprzedana została 9-go czerwca po cenie \$ 2,78 za lb. Pierwsza biała sezonu 1951/52 sprzedana była 18-go czerwca r.ub. po cenie \$ 3,00 za lb. co było ceną wyjątkowo wysoką.

W okresie od 1.VIII 1951 r. do dn. 20.VI 1952 r. Stany Zjednoczone eksportowały /łącznie z lintersami/ 5.862.728 bel bawełny, czyli o 37,4% więcej niż w tym samym okresie w sezonie poprzednim. Głównymi odbiorcami były następujące kraje i obszary: /w belach/

	1. VIII 1950-51	20.VI 1951-52	wzrost w %
Wielka Brytania	397.612	771.639	+ 94
Francja	387.966	518.530	+ 33
Kontynent	1.653.685	2.322.581	+ 40
Srodkowa i Poł.			
Ameryka	87.819	63.370	- 28
Daleki Wschód	1.383.311	1.887.713	+ 36
Kanada	349.221	298.895	- 15
O g ó ł e m	4.259.614	5.862.728	+ 37

Konsumcja bawełny w przedsiębiorstwach amerykańskich wyniosła w pierwszych 10-ciu miesiącach bieżącego sezonu 7.747 tys. bel w porównaniu z 9.069 tys. bel w analogicznym okresie sezonu poprzedniego wykazując tym samym spadek o blisko 15%. Spadek konsumpcji krajowej skompensowany jednak został z nadmiarem wzrostem eksportu.

E G I P T

W ostatnim tygodniu czerwca i w pierwszych lipca popyt na rynku egipskim był bardzo ożywiony przy zakupach wszystkich ważniejszych importerów z wyjątkiem Anglii i Stanów Zjednoczonych. Większość transakcji odnosiła się do średnich i gorszych gatunków bawełny i koła handlowe w Egipcie twierdzą, że zapasy na wolnym rynku bawełny FGF/G i gatunków niższych są już ponoć całkowicie wyczerpane. W okresie tym jedynie Karnak pozostawał w pewnych ilościach na wolnym rynku, lecz zapasy i tego gatunku nie były duże.

Na wzmocnienie tendencji posiadało również pływ ogłoszenie przez egipskiego ministra skarbu nowych pożyczek wewnętrznych w wysokości £ 25 mln na wykupienie pozostających w r.b. zapasów bawełny z sezonu 1951-52. Pierwsza pożyczka miałaby być spłacona w okresie 3 letnim /3,5%/ druga w wysokości £ 10 mln w okresie 5-letnim przy oprocentowaniu 3,75%.

Zasadniczą jednak przyczyną ożywienia na rynku aleksandryjskim w tym okresie - aczkolwiek działającą z pewnym opóźnieniem - jest zniesienie podatku eksportowego od bawełny na wszelkie transakcje w okresie od 19 maja br. do 31-go sierpnia br. / o czym donosiły już Rynki Towarowe / co obniżyło eksportowe ceny bawełny egipskiej od 16% /Karnak i inna długowłóknista/ do 33% /krótkowłóknista/.

Wedle meldunków z końca czerwca, dobre warunki atmosferyczne sprzyjają wzrostowi włókna tak w Górnym jak i w Dolnym Egipcie co zmniejszy prawdopodobnie ewentualne opóźnienie zbiorów zapowiedziane kilka tygodni temu.

Ostatnie oficjalne szacunki zbiorów bawełny egipskiej w 1951/52 opublikowane przez rząd w dn. 16.VI przedstawiają się następująco: Bawełna odziarniona: gatunki długowłókniste /powyżej 1 3/8"/ 3.116 tys. kantarów z czego 2.631 tys. przypadało na Karnak /wobec 2.636 w sezonie poprzednim/; gatunki o długości włókna około 1 1/4" np. Giza 30 i podobne - ogółem 1.247 tys. kantarów /w r.ub. samej Gizy 30 zebrano 1.651 tys. kantarów/; gatunki krótkowłókniste jak np. Zagora, Ashmouni 3.477 tys. kantarów /w r.ub. sam gatunek Ashmouni - 3.785 tys. kantarów/. Ogólnie biorąc całkowite zbiory bawełny w Egipcie w sezonie 1951/52 obliczone zostały na 8.075 tys. kantarów w porównaniu z 8.303 tys. kantarów w sezonie poprzednim.

W pierwszych 10-ciu miesiącach bieżącego sezonu /bez 4 dni/ Egipt eksportował ogółem jedynie 461.779 bel bawełny w porównaniu z 816.264 bel w tym samym okresie o rok wcześniej. Najsilniej spadł eksport do Anglii odpowiednio z 255.386 bel na 45.420 bel.

A N G L I A

Wedle meldunków z Manchesteru w pierwszych dniach lipca br. rynek tamtejszy ożywił się nieco, lecz zakupy przedsiębiorców nie były zbyt duże. "Z wielu względów - pisał branżowiec brytyjski Cotton w dn. 5.VII - tendencje stopniowego ożywienia rynku są obecnie bardziej pożądane niż raptowny wzrost obrotów". W wielu zakładach brytyjskiego przemysłu bawełnianego produkcja ponoć stopniowo wzrasta, ale nie należy się liczyć z szybkim osiągnięciem normalnego poziomu produkcji przy tak stopniowej i wolnej poprawie jaka jest obserwowana obecnie.

W brytyjskich kołach handlowych panuje opinia, że nie należy się spodziewać większych zmian cen bawełny amerykańskiej z nowych zbiorów, które nie osiągną prawdopodobnie 16 mln bel.

Import surowej bawełny do Anglii będzie prawdopodobnie jedynie nieznacznie mniejszy w bieżącym sezonie kończącym się 31.VII w porównaniu z sezonem poprzednim jak wykazują to dane poniższe:

Import bawełny do Wielkiej Brytanii

/w belach/	cały sezon	1.VIII-3.VII
	1950-51	1951-52
Amerykańska	304.009	653.820
Meksykańska	111.035	100.313
Brazylijska	261.120	176.245
Peruwiańska	125.870	85.351
Egipska	273.568	47.910
Zach.Afrykańska	229.013	134.241
Wsch.Afrykańska	121.808	135.771
Indie	27.196	-
Pakistan	133.679	87.969
Sudan	247.192	330.274
Argentyna	89.779	778
Inne dostawcy	136.532	95.284
	2.060.819	1.848.047

O g ó ł e m

/Według: Reutersa, Public Ledger, Cotton 28.VI
i 5.VII./

Wetna

Światowy bilans wełny /bez ZSRR/:

Wydane 13 czerwca materiały opracowane przez Commonwealth Economic Committee i International Wool Textile Organisation podają następującą ocenę światowej sytuacji na kapitałistycznym rynku wełny.

W roku 1951 wełniany przemysł tekstylny przeżywał po raz pierwszy po wojnie poważną recesję. We wszystkich gałęziach przemysłu spadła produkcja, zatrudnienie i wykorzystanie maszyn. Zastoju tego nie przeżywały Niemcy zachodnie i Japonia.

Zapasy wełny w sezonie 1950-51 utrzymywane przez Joint Organisation w wysokości 22 milionów lb wełny /na bazie wełny pranej/ zostały rozprzedane.

Podaż ze strzyży 1950/51 spadła z 2274 milionów lb do 2.252 milionów lb wełny pranej. Światowa konsumpcja wełny w r. 1951 wynosiła 2.248 lb, czyli spadła o około 400 milionów lb w porównaniu z 1950. Zapasy w krajach konsumpcyjnych wzrosły o 4 mln. lb do wysokości 876 milionów w 1951. Ilość ta obejmuje transporty w drodze i zapasy strategiczne. Zapasy w głównych krajach konsumujących obniżyły się z 485 milionów lb do 445 milionów lb. Natomiast w mniejszych krajach konsumujących zwiększyły się ze 195 milionów w 1950 do 225 milionów w 1951. Zapasy strategiczne i w drodze, wzrosły ze 192 milionów lb w 1950 do 206 milionów lb w 1951, lecz wysokość ładunków handlowych w drodze prawdopodobnie spadła w ciągu roku. Szczegóły bilansu światowego przedstawia poniższa tabela:

	1949/50 w mln. lb na bazie wełny pranej	1950/51	1951/52
Strzyża światowa	2 199	2 274	2 290
Zmiana zapasów	+441	- 22	-171 <u>xxx/</u>
Ogółem podaż	2 640	2 252	2 461
Mniej konsumpcja świat.	2 675	2 248	.
Zmiany w zapasach w krajach konsumujących i w drodze <u>x/ xx/</u>	- 35	+ 4	.
Zapasy w krajach konsumujących i w drodze w po- czątkach roku Kalendarzowego <u>x/</u>	907	872	876

z tego:

zapasy w 12 największych krajach konsumujących

485 445

w innych krajach konsumujących

195 225

w drodze x/

192 206

x/ łącznie z zapasami strategicznymi.

xx/ w ciągu roku kalendarzowego rozpoczynającego się w połowie sezonu.

xxx/ całość na początku sezonu bez rezerw strategicznych.

/Wg. Record and Statistics 14.VI/

Ceny wełny nowozelandzkiej w ubiegłym sezonie.

Poniższa tabela podaje szczegóły dotyczące sprzedaży wełny na aukcjach w sezonie 1951/52:

	ilość zoofe- rowanych bel	średnia cena w d za lb	w Ł za belę
Auckland	138 000	38,38	Ł 55 s 7 d 8
Napier	160 000	40,24	56 15 9
Wanganui	103 000	38,77	56 11 10
Wellington	126 000	39,53	58 12 7
Christchurch	127 000	43,43	58 5 3
Timaru	61 000	41,80	57 2 3
Dunedin	115 000	41,83	58 5 10
Invercargil	96 000	37,37	53 2 9
R a z e m -	928 000	40,10	56 16 9

/Wg. Wool Record 3 lipiec/

Produkcja wełny czesankowej w krajach kapita-
listycznych w I kwartale 1952..

Produkcja wełny czesankowej w I kwartale b.r. była w krajach kapitalistycznych o 5% wyższa niż w ostatnim kwartale ubiegłego roku. Wskaźnik jej, przy podstawie 1950 = 100, wynosił 66, w porównaniu z 63 w IV kwartale 1951 i 94 w I-ym kwartale 1951. Łączna produkcja 9 największych producentów osiągnęła cyfrę 161 milionów lb w porównaniu ze 152 milionami w IV kwartale 1951 i 228 milionów w I kwartale 1951. Znaczenie tego wzrostu polega na tym, że wystąpił on po raz pierwszy od początku roku 1951. W ciągu ubiegłego roku światowa produkcja wełny czesankowej obniżała się systematycznie

Obroty czesanką.

	1950	1951	I kw.	1 9 II kw.	5 1 III kw.	IV kw.	1952 I kw.	1951 I kw.	w % IV kw. 51				
			w	m	i	l	i	o	n	a	c	h	l b
I M P O R T													
Kanada	16,0	13,4	4,4	4,9	2,7	1,4	0,7 ^a / _a	- 79 ^b / _b	- 40 ^c / _c				
Belgia	18,9	11,2	4,1	2,7	1,8	2,5	1,9 ^a / _a	- 37 ^b / _b	+ 10 ^c / _c				
Stany													
Zjednocz.	4,2	10,4	2,8	2,2	3,2	2,2	2,6 ^a / _a	+ 48 ^b / _b	+ 46 ^c / _c				
Szwaj- caria	10,1	7,0	3,0	1,4	1,0	1,6	1,0	- 65	- 35				
Niemcy													
zachodnie	9,4	5,8	1,7	1,3	1,8	1,1	1,2	- 30	+ 14				
Holandie	10,9	5,1	1,8	1,1	0,8	1,3	1,4	- 21	+ 13				
Włochy	4,7	4,2	0,6	0,4	1,0	2,1	1,7	+ 177	- 19				
Szwecja	5,2	4,0	1,0	1,4	0,8	0,8	0,9	- 18	+ 16				
Francja	3,0	3,5	1,3	1,0	0,6	0,6	0,9	- 31	+ 50				
Dania	8,5	3,2	1,3	1,0	0,5	0,4	0,7	- 49	+ 66				
Irlandia	3,4	2,8	0,9	0,8	0,7	0,4	0,2	- 83	- 59				
Wielka Brytonie	1,8	2,0	0,3	0,6	0,4	0,8	0,5	+ 62	- 40				
Razem:	96,0	72,6	23,2	18,8	15,3	15,2	13,7 ^{xy} / _{xy}						
E K S P O R T													
Wielka Brytania	73,0	49,4	14,5	13,9	9,9	11,1	12,0	- 17	+ 8				
Francja	32,1	23,2	8,7	4,1	3,4	7,0	5,3	- 39	- 24				
Belgia	13,4	11,2	4,5	2,4	2,4	1,9	1,4 ^a / _a	- 56 ^b / _b	+ 6 ^c / _c				
Argentyna	4,0	5,7	3,1	1,7	0,3	0,6	0,3	- 89	- 40				
Niemcy													
zachodnie	7,8	3,2	1,4	1,0	0,4	0,4	0,5	- 65	+ 10				
Szwajcaria	1,5	1,7	0,4	0,7	0,3	0,3	0,1	- 68	- 57				
Razem:	131,8	94,4	32,6	23,8	16,7	21,3	19,3 ^z / _z						

^a/ tylko styczeń - luty.

^b/ w porównaniu do okresu styczeń - luty 1951.

^c/ w porównaniu do okresu październik - listopad 1951.

^{xy}/ z wyjątkiem marcowego eksportu do Kanady, Belgii i U.S.A.

^z/ z wyjątkiem marcowego eksportu z Belgii.

/Według: Wool Record 3 lipiec/

Metale i wyroby

Produkcja stali w krajach Europy kapitalistycznej

W nowo opublikowanym przez ECE "Kwartalniku Statystyki Stali" podano ostateczne dane odnoszące się do produkcji stali w poszczególnych kapitalistycznych krajach europejskich w I kw. 1952 roku. Wedle tych danych produkcja stali w tym okresie była o 7,5% większa od średniej miesięcznej produkcji stali surowej w 1951 r. Najsilniejszy wzrost produkcji stali - jak wykazuje zestawienie poniższe, miał miejsce we Włoszech - 13,5%, w Niemczech zachodnich - 13,0% i we Francji - 9%. W. Brytania zwiększyła swą produkcję jedynie o 2,4%.

Produkcja stali w Europie kapitalistycznej

	1951	I kwart. 1952 w skali 12 m.
W. Brytania.....	15.889	16.244
Niemcy zachodnie.....	13.506	15.236
Francja.	9.832	10.684
Belgia	5.091	5.456
Włochy.....	2.994	3.392
Luksemburg.....	3.077	3.164
Saara.....	2.603	2.764
Szwecja.....	1.525	1.668
Austria.....	1.028	1.108
Hiszpania.....	812	832
Holandia.....a/.....	553	584
Inne kapital.	1.177	1.260
r a z e m	58.087	62.392

/wedle: Quarterly Bulletin of Steel Stat./ECE.

Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali

S t a n y Z j e d n o c z o n e.

Jednym z decydujących czynników jakie posiadają obecnie wpływ na sytuację na kapitalistycznym rynku stali jest strajk w stalowniach amerykańskich, który do 15.VII trwał już przeszło 7 tygodni i kosztował do dnia 5.VII amerykańską gospodarkę od 11 do 12 mln. ton stali surowej. Aczkolwiek w początkowej fazie strajku amerykańska prasa branżowa, a za nią i brytyjska, donosiła o znaczącym a/ kraje produkujące mniej niż 0,5 mln. ton rocznie

nych zapasach stali walcowanej u konsumentów - o czym informowały Rynki Towarowe - które powodowały, że mimo przerwania dostaw na rynek krajowy podstawowych gatunków stali, rynek nie przejawiał nastrojów panikarskich, to obecnie meldunki napływające z USA wskazują, że sytuacja na amerykańskim rynku stali staje się z dnia na dzień bardziej alarmująca.

Informacje podawane przez Reutera w pierwszych dniach lipca, wykazują, że cały szereg zakładów przemysłowych zostało ostatnio unieruchomionych. Dotyczy to zarówno zakładów produkujących na cele cywilne jak i na cele wojskowe. W tym drugim wypadku sytuacja przedstawia się o tyle gorzej, że przemysł zbrojeniowy nigdy nie był w stanie stworzyć większych rezerw potrzebnych gatunków stali, które nawet w okresie przedstrajkowym były na rynku w wyraźnym niedoborze. W dn. 9.VII podawał Reuter z Nowego Jorku, że przemysł samochodowy będzie musiał być w początkach drugiej dekady lipca unieruchomiony w 70% o ile strajk nie zostanie zlikwidowany.

Jednocześnie zapowiada się kryzys zaopatrzenia w rudę żelazną ponieważ większa część rudy konsumowanej przez hutnictwo w USA transportowana jest kanałami Wielkich Jezior, gdzie żegluga czynna jest jedynie przez 7 miesięcy w ciągu roku.

Sytuacja jaką wytworzył na amerykańskim rynku stali sześciotygodniowy strajk robotników hut i stalowni, zmniejsza obecnie do minimum prawdopodobieństwo dostarczenia w b.r. Anglii 750 tys. ton stali walcowanej z miliona ton obiecanych Churchillowi na początku b.r. Z drugiej zaś strony wpływa ona bezpośrednio na wzmocnienie europejskiego rynku stali, który niebawem zacznie eksportować ponownie w znacznych ilościach stal do Stanów Zjednoczonych. Niektóre gatunki stali już obecnie znajdują chętnych nabywców amerykańskich w Europie. Jeden z importerów zamówił ostatnio znaczną ilość prętów drucianych płacąc po \$ 145 za tonę fob, a więc o \$ 50-60 powyżej ceny krajowej. W 1951 r. europejscy i japońscy eksporterzy dostarczyli Stanom Zjednoczonym około 4 mln. ton stali walcowanej. W r.b. natomiast gdyby nie strajk nie przekroczyłoby one 0,5 mln. ton. Obecnie cyfra 1,5 mln. ton jest zupełnie prawdopodobna co wzmocniłoby znacznie rynek europejski w najbliższych sześciu miesiącach.

/wedle: The Metal Bulletin 27.VI, 1.VII, 7.VII i Reutera z 9.VII./

A n g l i a.

W ostatnim tygodniu czerwca i w pierwszym lipca sytuacja na brytyjskim rynku stali nie uległa większym zmianom. Produkcja stali surowej w pierwszym półroczu osiągnęła na podstawie obliczeń prowizorycznych 8 mln. ton, lecz nie należy się spodziewać aby poziom ten został osiągnięty powtórnie w drugim półroczu, z uwagi na sezonowy spadek produkcji w III kwartale na skutek urlopów letnich. Coraz bardziej pesymistyczne poglądy w odniesieniu do dostaw stali amerykańskiej, kompensowane są częściowo poprawieniem się sytuacji zaopatrzeniowej hutnictwa brytyjskiego na trzech głównych odcinkach surowcowych, a mianowicie: koksu, rudy i złomu.

Zwiększone ostatnio podaż i zapasy węgla koksującego umożliwiają na powiększenie dostaw koksu hutniczego. Spadek frachtów i duża podaż tonażu ułatwiają import rudy, a zbiórka złomu w rezultacie szeroko zakrojonej akcji propagandowej zwiększyła się o 3.000 ton tygodniowo /nie licząc w tym wypadku złomu hutniczego powstającego bezpośrednio przy produkcji/ co jednak nie jest w stanie zrównoważyć spadku importu złomu zach. niemieckiego.

Równolegle do wyżej wymienionej poprawy sytuacji zaopatrzeniowej hutnictwa brytyjskiego, zwiększyły się w ostatnich kilku tygodniach możliwości uzyskania większych dostaw stali japońskiej - o czym donosił poprzedni numer Rynków Towarowych - oraz stali z kontynentu, głównie z Francji, której eksport ostatnio silnie zmalał pomimo utrzymania się wysokiego poziomu produkcji i niewielkiego spadku konsumpcji.

Wszystkie te jednak dostawy nie skompensują należących się jeszcze 750.000 ton stali amerykańskiej, co czyni, że jakiegokolwiek przewidywania osłabienia kontroli brytyjskiego rynku stali w r.b. są zupełnie nierealne.

Specjalna komisja techniczna studiująca procesy i organizację produkcji stali w Stanach Zjednoczonych, ogłosiła po swym powrocie do Anglii raport w którym sugeruje w pierwszym rzędzie utworzenie w Anglii wielkich kombinatów stalowych przy stopniowym wycelowaniu mniejszych przedsiębiorstw, produkujących po kilkaset tys. ton stali rocznie, których koszty produkcji są zbyt duże, a metody produkcji już przestarzałe. Po reorganizacji struktury przemysłu hutniczego w Anglii na wzór wielkich jednostek produkcyjnych produkujących około 1,5 mln. ton stali rocznie i więcej jakże istnieją w Stanach Zjednoczonych i w Związku Radzieckim, produkcja stali w Anglii winna by wedle w/w raportu osiągnąć w 1957 r. 20 mln. ton.

/wedle: The Metal Bulletin.VII/.

N i e m c y z a c h o d n i e .

"Pomimo trwającego nadal niedoboru paliw stałych w Niemczech zachodnich - pisał w dn. 24.VI Metal Bulletin - produkcja przemysłu hutniczego rozwija się pomyślnie". W pierwszych pięciu miesiącach b.r. Niemcy zachodnie wyprodukowały: 5,14 mln. ton surowki /12,3 mln. ton w skali rocznej/; 6,27 mln. ton stali surowej /15,0 mln. ton rocznie/ i 4,29 mln. ton stali walcowanej /10,3 mln. w skali rocznej/. Ten poziom produkcji może być jednak utrzymany dzięki dostawom węgla amerykańskiego, którego w I kwartale 1952 r. Niemcy zachodnie otrzymały 2,8 mln. ton, a w ciągu całego roku zakupią przypuszczalnie od 7 do 8 mln. ton.

W maju b.r. 24% wyprodukowanej surowki i 16% surowej stali uzyskano przy użyciu węgla amerykańskiego.

Podaż stali walcowanej na rynku wewnętrznym wzrosła wprawdzie z 618 tys. ton miesięcznie w 1951 r. na 726 tys. ton w kwietniu i o kilkanaście tysięcy ton jeszcze więcej w maju, to jednak pomimo tego wzrostu wynoszącego 7% system przydziałów stali musi być utrzymany - jak stwierdza w/w periodyk - nawet wobec zmniejszającego się eksportu stali,

który w kwietniu wyniósł jedynie około 70.000 ton w porównaniu z przeciętną miesięczną w 1951 r. w wysokości 130-140 tys. ton. Najsilniejszy niedobór stali pozostaje nadal w dziedzinie płyt stalowych i grubych blach, których dostawy na rynek wewnętrzny wynoszą obecnie 96.000 ton miesięcznie czyli o wiele za mało w porównaniu do zapotrzebowania. /Sam przemysł stoczniowy potrzebuje obecnie około 60.000 ton blach i płyt stalowych miesięcznie/.

Niski poziom eksportu stali w ostatnich miesiącach b.r. zmusił eksporterów zach. niemieckich do zwiększenia wysiłków w pozyskaniu rynków zbytu. W początkach lipca zniesione zostało przez "rząd" embargo na eksport stali na Węgry, oraz zawarto roczną umowę handlową ze Szwecją na dostawę m.in. 35.000 ton stali dla szwedzkiego przemysłu stoczniowego, 25.000 ton surówki, 30.000 ton blach, 40.000 ton stali narzędziowej, 55.000 ton prętów stalowych, 12.000 ton rur stalowych i 60.000 ton złomu żelaznego /niedostarczonych w umowie poprzedniej na podstawie której Niemcy zachodnie zobowiązały się dostarczyć 100.000 ton złomu/. Szwecja ze swej strony dostarczyć ma 5.250 tys. ton rudy żelaznej /4.850 tys. ton w umowie poprzedniej/ 7.000 ton surówki i 10.000 ton stali do produkcji łożysk kulowych.

/The Metal Bulletin i Reuter/

B e l g i a .

Pierwszy tydzień lipca przyniósł nieznaczne wzmocnienie tendencji na eksportowym rynku belgijskim /wyrażające się w pierwszym rzędzie w większym ożywieniu a nie we wzroście cen/ głównie na skutek przedłużającego się strajku amerykańskiego. Nie dokonano jednak w tym okresie jakichś poważniejszych transakcji dolarowych, aczkolwiek pewne sprężenie stali handlowej i prętowej miały miejsce po \$ 95-110 za tonę fob. co potwierdzałoby do pewnego stopnia pogłoski krążące w Belgii, że belgijscy i luksemburscy eksporterzy stali postanowili ponoć, wykorzystując specjalną sytuację na rynku amerykańskim, poważnie obniżyć ceny stali /poniżej \$ 100 za tonę fob/ w celu możliwie jak największego uzyskania zamówień dolarowych.

Ceny w dostawach na rynki europejskie, nie wykazują większych zmian przy powiększającej się jednak rozpiętości u poszczególnych eksporterów w zależności od posiadanego przez nich portfela zamówień.

F r a n c j a

Jak donosi "Handelsblatt" jedna z firm francuskich zawarła kontrakt z NRD na dostawę w krótkim terminie 80.000 ton szyn kolejowych o wartości około \$ 10 mln.

Obecnie podaż stali we Francji pozwala jej na eksport większości gatunków stali w ilościach nieograniczonych - jak stwierdza Metal Bulletin z pierwszych dni lipca.

/według: The Metal Bulletin/

J a p o n i a.

Jakkolwiek japoński przemysł hutniczy musiał ograniczyć w II kwartale b.r. produkcję niektórych gatunków stali, oraz obniżyć ceny na szereg artykułów, to jednak w początkach lipca rynek eksportowy charakteryzował się wzmocnionymi tendencjami. Włoskie stocznie zakontraktowały już około 10.000 ton blach i ponoć mają zamówić drugie tyle w najbliższych tygodniach. Tym samym artykułem interesuje się nadal Skandynawia. Amerykański strajk hutniczy spowodował jakoby większe dolarowe zamówienie pewnych gatunków stali do szybów naftowych, oceniane na kilkaset tysięcy ton. W trakcie finalizowania jest ponadto umowa z Anglią na dostawę 240.000 tys. ton stali walcowanej - o czym donosiły już "Rynki Towarowe". Pewną większą partię stali zakupiła jakoby Indonezja odrzucając uprzednio oferty belgijskie.

/The Metal Bulletin 4.VII/

Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych

A l u m i n i u m.

Począwszy od 1-go lipca cena aluminium /99-99,5% czystości/ w Anglii została podniesiona o £.3 do poziomu £.157 za tonę. Za metal 99,6% doliczona będzie od tej daty premia £.2 2s na tonie; za metal 99,7% odpowiednio £.4 4s na tonie i za metal 99,8% £.8 8s za tonę. Metal Bulletin z dn.4 lipca przyniósł wiadomość, że cena aluminium we Francji została obniżona z ważnością od 2.VI.b.r. o 11 fr na kg do poziomu 180 fr za kg z wyłączeniem podatków co odpowiada około £.186 12s 6d za long tonę. Ten sam periodyk informuje o dalszym osłabieniu tendencji na aluminium w Japonii, którego cena eksportowa nie przekracza obecnie 29 £ za lb. kiedy kilka tygodni temu wynosiła ona 33 £ za lb i więcej.

Produkcja aluminium pierwotnego w USA w maju wyniosła 80.803 short ton będąc największą produkcją miesięczną od stycznia 1944 r., kiedy wyprodukowano 84.150 short ton. Produkcja kwietniowa wyraziła się cyfrą 76.880 ton. Produkcja pierwszych 5-ciu miesięcy 1952 roku wyniosła ogółem 384.060 ton co stanowi 19% wzrostu w porównaniu z tym samym okresem roku ub.

Kanada eksportowała 48.839 short ton aluminium w maju b.r. czyli o 10.600 ton więcej niż w kwietniu. Anglia otrzymała z tej ilości 32.249 ton, Stany Zjednoczone 12.136 ton, Australia 891 ton i Szwecja 880 ton.

/według: Reutera i Metal Bulletinu z
27.VI, 1.VII, 4.VII/

A n t y m o n.

W kwietniu produkcja górnicza antymonu w Stanach Zjednoczonych wyniosła 268 short ton, czyli o 75% więcej niż w marcu b.r. Produkcja hutnicza tego metalu wzrosła w kwietniu o 48% wynosząc 1.732 ton. Konsumcja przemysłowa tego metalu osiągnęła poziom w omawianym miesiącu 1.234 ton, a zapasy u producentów kształtowały się w dn.30.VI na poziomie 3.652 ton, czyli o 3% mniej niż o miesiąc wcześniej.

W dn.25.VI cena rudy antymonu obniżyła się w Nowym Jorku o 25 ¢ do poziomu \$ 3-3 1/4 za tonę rudy tego metalu.

A r s e n.

Cena bieli arsenu obniżona została w dn.16.VI w USA o 1 ¢ do 5,5 ¢ za lb. w beczułkach. Popyt był w tym okresie ożywiony. Nowa cena jest równoznaczna z £.44 za long tonę.

C y n a.

Według obliczeń International Tin Study Group światowa produkcja cyny /metal/ w kwietniu b.r. wyniosła 12.900 ton wobec 14.700 ton w miesiącu poprzednim, przy znacznym obniżeniu się produkcji w Holandii a.m. z 2.970 ton na 1.690 ton i produkcji Malajów z 6.230 ton na 5.069 ton. Produkcja cyny w Anglii podniosła się w kwietniu do poziomu 2.776 ton w porównaniu do 1.358 ton wyprodukowanych w marcu. Zapasy metalu w Anglii podniosły się na koniec kwietnia do 13.700 ton przy obniżeniu się zapasów na Malajach do poziomu 6.300 ton.

Ostatni tydzień czerwca i pierwszy lipca nie przyniosły zmian na kapitalistycznym rynku cyny. Koła handlowe zajęły pozycję wyczekującą wobec powtarzających się wiadomości o uchyleniu kontroli importu cyny do Stanów Zjednoczonych i o pełnej "reprywatyzacji" tego importu. Gdyby to miało w rzeczywistości mieć miejsce "co jest zupełnie możliwe" - jak stwierdził w końcu czerwca dyrektor Reconstruction Finance Corporation - to nie należy się spodziewać większych zmian na rynku cyny, gdyż zapasy tego metalu posiadane przez konsumentów w USA oraz zwolniona do konsumpcji rezerwa handlowa cyny RFC, wystarczyłyby całkowicie na utrzymanie konsumpcji na dotychczasowym poziomie, bez potrzeby większego importu tego metalu do Stanów Zjednoczonych.

Sądząc z wiadomości rynkowych z ostatnich tygodni należy mniemać, że kapitalistyczny rynek cyny znalazł się obecnie raczej wobec stopniowego osłabienia tendencji niż odwrotnie, chyba, że rząd brytyjski, który już jakoby dostarczył pełną kwotę 20.000 ton cyny Stanom Zjednoczonym w ramach umowy surowcowej zawartej na początku b.r., zapoczątkowałby politykę wzmacniania rynku malajskiego przez zakupy rządowe większych partii metalu na uzupełnienie swych zapasów.

W notowaniach cyny na giełdzie londyńskiej nie zaobserwowano w ostatnich tygodniach kończących się 7.VII większych zmian. Cena metalu standard cash oscylowała w tym okresie w granicach £.967 1/2 - £.971 za tonę długą. Transakcje były nieliczne i niewielkie przy zmniejszającym się zainteresowaniem nabywców zagranicznych.

/wedle: Metal Bulletin 27.VI;7.VII.
Public Ledger z 8.VII/

C y n k.

W chwili obecnej można śmiało zaryzykować twierdzenie, że haussa na kapitalistycznym rynku cynku spowodowana zbrojeniami i zakupami na zapasy strategiczne przez kraje imperialistyczne, której początek dała amerykańska inwazja na Koreę, przeszła już do historii.

Ceny tego metalu kształtują się w USA i w Anglii bez mała na poziomie z okresu "przedkoreańskiego" a na rynkach kontynentalnych nawet jeszcze niżej. Rozdział metalu w skali międzynarodowej dokonywany dotychczas przez IMC został na drugie półrocze b.r. definitywnie poniechany. W USA zniesiono kontrolę zapasów cynku, które nie mogły dotąd przekraczać 60 dniowej konsumpcji danego zakładu przetwórczego, a w Anglii zliberalizowano rynek złomu cynku i metalu produkowanego ze złomu, który z trudem znajduje nabywców po £.100 za tonę, kiedy oficjalna cena metalu pierwotnego wynosi obecnie £.130 za long tonę. Jeżeli niektóre ograniczenia konsumpcji cynku utrzymują się jeszcze w Anglii, to głównie z powodu niedoboru miedzi co ogranicza możliwości konsumpcyjne mosiądzu. Należy się jednak liczyć z faktem, że ograniczenia te zostaną rychło uchylone, lub w najgorszym razie zmodyfikowane.

Oslabienie rynku cynku pogłębia dodatkowo strajk hutników w Stanach Zjednoczonych, powodujący zahamowanie produkcji blach ocynkowanych, oraz rychłe wprowadzenie cła importowego na cynk w USA w wysokości 0,7 ¢ za lb. czyli ponad £.5 na tonie, w związku z upłynięciem już 2/3 prekluzywnego okresu 30 dni od chwili gdy cena St. Louis obniżyła poniżej 18 ¢ za lb i wynosi obecnie 15 ¢ za lb nie będąc - jak twierdzą niektórzy koła branżowe w Anglii - bynajmniej ceną "mocną".

Z Japonii donoszą, że na tamtejszym rynku metali nieżelaznych nadprodukcja cynku jest ostatnio wyraźna i producenci usilnie starają się znaleźć zagraniczne rynki zbytu. W maju połowa produkcji krajowej tego metalu nie mogła znaleźć w Japonii nabywców. W Szwajcarii już w połowie czerwca cena cynku surowego spadła o 13% w okresie dwóch tygodni, a na rynku belgijskim panuje znaczne osłabienie tendencji.

/Metal Bulletin 27.VI, 1.VII i 4.VII
oraz Reuter./

M i e d ź.

Pomimo wyjątkowo dużej podwyżki ceny miedzi w Anglii w dn.15.VI a.m. £.50 na tonie do poziomu £.281 za long tonę, oraz opinii kół rządowych, że podwyższona cena nie powinna w bliższym terminie ulec dalszym zmianom, już pierwszy tydzień lipca przyniósł dalszą podwyżkę ceny w dn.5.VII o £.6 na tonie do poziomu £.287 za tonę metalu elektrolitycznego H.C. W uzasadnieniu tego podniesienia ceny rząd brytyjski stwierdził, że była ona następstwem podniesienia cen dostarczanej miedzi przez producentów imperialnych, oraz, że rząd musi pokryć straty wynikłe ze sprzedaży miedzi na rynku krajowym po cenach niższych od własnej ceny zakupu, co miało miejsce w ostatnich tygodniach.

Z amerykańskiego rynku donoszono w pierwszych dniach lipca, że popyt na miedź chilijską jest bardzo silny. Dokonano szeregu poważnych transakcji po cenie 36,5 ¢ za lb cif z dostawą w regionie Connecticut Valley, a N.P.A. zezwoliła konsumentom za przekroczenie ustalonego limitu zapasów.

Z powyższego wynika, że Chile nie ma trudności ze zbytem miedzi po cenie 35,5 ¢ za lb fas zakupywanej w większych ilościach przez USA. Silny popyt na tę miedź wykazywał również w tym okresie rynek zach.europejski.

W przeciwieństwie do "regulowanej" ceny krajowej miedzi w Anglii, rząd francuski prowadzi politykę przeczekania obecnych wysokich fluktuacji cen tego metalu na rynkach kapita-listycznych nie zmieniając oficjalnej ceny miedzi, która nadal wynosi 280 fr.fr. za kg., czyli około £.290 1/4 za long tonę.

W dn.5.VII cena miedzi w USA wynosiła 36,50 ¢ za lb. zaś o dwa tygodnie wcześniej w dn.21.VI 33,33 ¢ za lb.

/Metal Bulletin i Public Ledg./

O ł 6 w.

Obniżka oficjalnej ceny ołowiu w Anglii do poziomu £.131 za tonę, czyli o £.6 na long tonie, wchodząca w życie od 10 b.m. jest dla brytyjskich kół handlowych pewną niespodzianką, ponieważ nie zapowiadała jej żadna zmiana ceny amerykańskiej wynoszącej w dalszym ciągu 16 ¢ za lb. /czyli £.128 fob/. Brytyjskie Ministerstwo Surowców twierdzi, że dokonanie obniżenia ceny ołowiu było możliwe dzięki porozumieniu z producentami imperialnymi. Drugą przyczyną redukcji ceny jest prawdopodobnie fakt, że wolnorynkowe ceny tego metalu są obecnie znacznie niższe od kontrolowanych. Niedawno - jak podaje Reuter z dn.10.VII - ołów z Burmy sprzedawano po £.117 za tonę cif. Jest to prawdopodobnie najwyższa cena wolnorynkowa w krajach kapitalistycznych.

/Reuter 10.VII./

Dobra inwestycyjne

Przemysł traktorowy we Francji

Pierwszy kwartał b.r. przyniósł znaczny wzrost produkcji traktorów we Francji - jak podaje BIKI z 26 czerwca. W odniesieniu do traktorów na kołach, produkcja w tym okresie była przeszło dwukrotnie większa wynosząc 6.300 sztuk wobec 2.717 sztuk w pierwszych trzech miesiącach r. ub., kiedy przemysł traktorowy we Francji znajdował się jeszcze w okresie poważnego zastoju i dekoniunktury zaznaczającej się najsilniej w 1950 r. /kwiecień-październik/.

Wzrosła również produkcja traktorów gąsiennicowych i motokultywatorów. Ogólnie biorąc zdolność wytwórcza francuskiego przemysłu traktorowego wyzyskana była w okresie omawianym w ca 90% wobec 50-60% w tym samym okresie roku poprzedniego. Poprawa sytuacji na francuskim rynku traktorów spowodowana była w pierwszym rzędzie wzrostem popytu krajowego ze strony tak rolnictwa jak i transportu drogowego. Zapotrzebowanie importerów zagranicznych na kołowe traktory francuskie było bowiem w omawianym okresie znacznie niższe niż w I kwartale 1951. Eksport tych traktorów wyniósł w pierwszych trzech miesiącach b.r. 882 sztuk w porównaniu z 1.303 sztuk o rok wcześniej. Niezależnie od spadku eksportu francuskich traktorów kołowych rynek francuski importował w tym czasie o 214 sztuk traktorów zagranicznych więcej niż w I kwartale r. ub. czyli o 15% więcej. Jeszcze silniej wzrósł w omawianym okresie import ciężkich traktorów gąsiennicowych, a mianowicie: z 176 sztuk w I kwartale 1951 r. na 332 sztuk w pierwszych trzech miesiącach b.r.. Największy wzrost przywozu miał miejsce jednak w odniesieniu do motokultywatorów, a mianowicie odpowiednio z 57 sztuk na 183 szt..

Ogółem wartość importu traktorów do Francji była w I kwartale b.r. nie wiele mniejsza niż wartość eksportu wynosząc 993,4 mln fr. fr.. Głównym dostawcą była Anglia - 352 mln. fr.fr., następnie Niemcy zachodnie - 286 mln.fr. fr. i wreszcie Stany Zjednoczone - 204 mln. fr.fr.. Eksport traktorów francuskich osiągnął w I kwartale b.r. wartość 1.209 mln. fr. rozkładając się na następujące kraje:

	ton	mln.fr.		ton	mln.fr.
Alger	615	278,2	Madagaskar	127	49,7
Meksyk	306	137,4	Belgia	124	48,3
Fr. Afryka			Brazylia	114	46,3
Zachodnia	179	85,8	Indo-Chiny	135	45,8
Tunis	114	54,5	Turecja	120	45,0
Syria	125	50,3	Marokko	117	42,1

/Według BIKI 26.VI./

Podniesienie cen na traktory brytyjskie
f-my „Fordson”.

W dniu 1 maja b.r. podniesione zostały ceny traktorów f-my "Fordson" nowego modelu "Fordson Major". Cena tego traktora dla upraw okopowych z silnikiem na ligroinę, lub benzynę wynosi obecnie £.465 za sztukę. Ten sam traktor z oświetleniem i z zakładanym dźwigiem dla robót hydraulicznych oraz z urządzeniem ciągnikowym kosztuje £.540 10s. Cena analogicznego modelu traktora dla upraw okopowych na paliwo diesla wynosi odpowiednio £.565 i £.640 5s. /Ta ostatnia cena łącznie z wyżej wymienionym wyposażeniem/.

/Według BIKI 26.VI./

Spadek popytu na francuskie maszyny
włókiennicze.

Biuletyn "Modern Production" z dn. 2 czerwca donosi, że popyt na maszyny włókiennicze produkcji francuskiej znacznie zmniejszył się w ostatnich tygodniach w porównaniu z sytuacją w r. ub.. Zamówienia eksportowe obniżyły się o 70-80%, w związku z czym niektóre przedsiębiorstwa ograniczyły tygodień pracy do 40 godzin zamiast 48 godzin w okresie normalnej produkcji. Dotychczas francuski przemysł maszyn włókienniczych eksportował około 25% swojej ogólnej produkcji, przy czym najważniejszymi tradycyjnymi rynkami były Anglia, Włochy i Niemcy zachodnie. Obecnie jednak rynki te można właściwie uznać za stracone dla maszyn francuskich w związku z wznowieniem, lub rozbudowaniem produkcji tych samych typów maszyn co francuskie w wyżej wymienionych krajach, a w szczególności we Włoszech i w Niemczech zachodnich. Zwiększona produkcja tych maszyn przez przedsiębiorstwa włoskie i zachodnio-niemieckie zagraża obecnie francuskiemu przemysłowi maszyn włókienniczych na rynku krajowym. Ogólnie biorąc ceny maszyn francuskich są obecnie o ca 30% wyższe niż ceny zagranicznych firm konkurencyjnych. Po uwzględnieniu nawet cła na maszyny importowane do Francji, ceny maszyn włoskich i zachodnio-niemieckich są jeszcze o ca 15% niższe niż ceny maszyn krajowych.

/Według BIKI 24.VI./

Nowa wytwórnia kabli elektrycznych
w Austrii.

W ostatnich tygodniach uruchomiono w Styrii nową wytwórnię kabli podziemnych. Średnia miesięczna wydajność tej fabryki oceniana jest na 70.000 metrów kabla od 1.000 do 10.000 V. Produkcja oparta zostanie całkowicie na surowcach krajowych i przeznaczona będzie w dużej części na eksport. Jednym z najbardziej zainteresowanych odbiorców jest ponoć Jugosławia.

/Machinery Lloyd 28.VI./

Eksport obrabiarek do metali z Anglii

Podobnie jak w pierwszych czterech miesiącach tak i w maju b.r. eksport obrabiarek z Anglii kształtował się na wysokim poziomie ponad £. 2 mln. Ogólnie biorąc w pierwszych pięciu miesiącach b.r. Anglia eksportowała obrabiarki do metali za łączną sumę £. 9,85 mln. w porównaniu z £. 7,35 mln. w tym samym okresie roku poprzedniego. Wzrost wartości eksportu wyniósł zatem około 34%, czyli znacznie więcej niż najbardziej optymistyczne przewidywania na początku b.r. Ilościowo wywóz obrabiarek brytyjskich /do obróbki metali/ zwiększył się w omawianym okresie o 18%, co również należy uznać za wysoki wzrost jeśli się weźmie pod uwagę znaczne zapotrzebowanie na obrabiarki przemysłów zbrojeniowych.

W pierwszych pięciu miesiącach b.r. Anglia eksportowała 402 w y t a c z a r k i o łącznej wadze 16.083 cwt i wartości £. 382,3 tys. Przeciętna cena fob jednej eksportowanej w tym czasie wyteczarki o wadze średnio 40 cwt. wynosiła zatem około £. 950. /średnia cena dla eksportu 94 wytaczarek w maju b.r. wynosiła według szczegółowej statystyki obrotów około £. 1.000.-/. W okresie od stycznia do maja 1951 r. Anglia eksportowała 440 wytaczarek o średniej wadze 32 cwt za sumę £. 286,6 tys. Przeciętna cena eksportowa sztuki była zatem w roku ubiegłym o 32% niższa wynosząc £. 650.-. Porównanie średnich eksportowych cen z maja 1951 i 1952 r. wykazuje ich różnicę w wysokości 44%.

Jeżeli nawet założymy, że Anglia eksportowała w r.b. stosunkowo większą ilość cięższych typów wytaczarek niż w r. 1951, na co wskazuje wzrost średniej wagi, to wzrost cen eksportowych jest jednak znaczny, przekraczający prawdopodobnie co 30%.

Eksport w i e r t a r e k w pierwszych pięciu miesiącach b.r. wyniósł 4.808 sztuk po co średnio 9 cwt. każda, za łączną sumę £. 819,2 tys. Przeciętna cena eksportowa wynosiła zatem około £. 169 za sztukę o średniej wadze 15,7 cwt, czyli o 10% więcej niż w tym samym czasie r. ub. Należy dodać jednak, że w r.b. Anglia eksportowała na ogół lżejsze typy w-i-ertarek niż w r. ub. kiedy przeciętna waga pojedynczej sztuki wynosiła 12,4 cwt.

Eksport t o k a r e k automatycznych powiększył się w r.b. dosyć znacznie, a mianowicie: z 661 sztuk w pierwszych 5-ciu miesiącach 1951 r. na 845 sztuk w tym samym okresie 1952 roku. Na ogół jednak waga maszyn eksportowanych w r.b. była mniejsza, a poziom cen o 9% wyższy. W nieco mniejszym stopniu wzrósł wywóz r e w o l w e r ó w e k, odpowiednio z 671 sztuk na 702, a zaobserwowany wzrost cen wyniósł w tym wypadku około 25%. Zwiększyła również Anglia eksport g w i n c i a r e k z 235 sztuk na 360 sztuk przy przeciętnym wzroście cen o 6%. Powiększył się także eksport

szlifierek i frezarek, lecz w obu wypadkach eksportowano w r.ub. lżejsze typy.

Głównymi odbiorcami brytyjskich obrabiarek /do metalu/ eksportowanych w omawianych okresach były następujące kraje /w 1.000 £./:

	styczeń 1951	- maj 1952
Australia	793,5	1.651,3
Kanada	721,5	1.173,3
Zw. Afryki Połd.	591,0	903,1
U.S.A.	366,1	749,5
Z.S.R.R.	549,9	730,7
Indie	577,4	534,3
Włochy	196,2	439,6
Brazylia	383,6	413,0
Francja	312,1	373,2
Szwecja	343,9	337,0
Nowa Zelandia	147,7	252,1

/Accounts relating to Trade/

Meksyk - rynek zbytu na maszyny włókiennicze

Sądząc z cyfr importu maszyn włókienniczych do Meksyku podanych przez ANA należy wnioskować, że rynek ten staje się coraz poważniejszym odbiorcą tych maszyn w ostatnich latach, będąc krajem, gdzie przemysł włókienniczy - największy przemysł Meksyku zatrudniający ponad 82.000 robotników - systematycznie się rozwija w oparciu o krajową bazę surowcową, jaką stanowi bawełna i henequen. Produkcja przemysłu bawełnianego kształtuje się obecnie na poziomie dwukrotnie wyższym niż w 1938 r. przy przestarzałym jednak parku maszynowym stopniowo obecnie modernizowanym. W 1945 r. Meksyk importował 3.500 ton maszyn włókienniczych, w 1950 r. - 8.411 ton, a w 1951 r. 12.011 ton.

/ANA 28.VI./

Eksport motorów elektrycznych z Włoch

W pierwszym kwartale b.r. Włochy eksportowały 367 motorów elektrycznych o wadze od 5 do 50 kg. pojedynczej sztuki za sumę 20,0 mln. lirów w porównaniu z 915 sztukami o wartości 15,3 mln. o rok wcześniej. W kategorii motorów większych od 50 kg do 1.000 kg eksport włoski podwoił się w tym okresie wynosząc 440 sztuk o wartości 200,5 mln. lirów w porównaniu z 214 sztukami i 102,7 mln. lirów w tym samym okresie roku poprzedniego.

Głównymi odbiorcami tych silników były w b.r. następujące kraje: Brazylia - 134 szt.; Jugosławia - 93 szt.; Australia - 40 szt. i ZSRR - 30 sztuk. W r. ub. na czołowym miejscu wśród importerów włoskich motorów elektrycznych znajdował się Związek Radziecki.

Eksport motorów elektrycznych o wadze powyżej 1000 kg wyniósł 177 sztuk za sumę 444,6 mln. lirów wobec 173 sztuk i 423,5 mln. lirów o rok wcześniej. Argentyna była największym importerem tych motorów importując za sumę 128 mln. lirów. Następnie wymienić należy Jugosławię z kwotą 60,9 mln. lirów, Czechosłowację - 45,8 mln. lirów i Anglię - 40,5 mln. lirów. Ponadto silniki te importowała Austria, Niemcy zachodnie, Egipt i Brazylia.

/Statistica del Commercio con l'estero/

